

Ketabton.com

له ماڀڻامه تر ماڀڻامه

دشعر ونو مجموعه

پير محمد کاروان

د کتاب پېژندنه

- 0 د کتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه
- 0 شاعر : پير محمد کاروان
- 0 خپروونکی : د آزاد افغانستان د ليکوالو ټولنه « وفا »
- 0 چاپ او صحافي : ټاپ پرنټرز پيښور
- 0 کمپوزر : عبدالحي سحر
- 0 لومړی چاپ : د ۱۳۷۱ هـ. ش د سنبلې مياشت ۱۹۹۲ع اگست
- 0 شمير : ۱۰۰۰ ټوکه
- 0 نمبر : (۶۹ - ۷۰)

له بناغلي عبدالحي سحر نه يوه دنيا مننه چې زما شعرونه يې په نازکسو او هنر مندوگوتو دکمپيوتر له پيچلي هنر نه راوايستل او کتابي شکل يې ورکړ.

اهڙاءِ :

دهغوی په نوم چي دخدای

له خلیفه (انسان)

سره مینه لري.

دماښامونو دمهال

يو «كاروان»

ښايي زموږ سر نوشت به له تياروسره تړل شوی وي ، موږ په تياروکې زېږېدلې ، په تيارو کې اوسيد لې او په تيارو کې فناشوي نسلونه يو . دادی موږ اوس په يو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند (۱) په نوم هر مهال مو يو ماښام دی . زموږ د دوران شاعر هم د تيارو ، دماښامونو دمهالونو شاعر دی . زموږ شاعر که رښتيا وايي نو د دغو تيارو په هکله به غږېږي ، سهارونه لازموږ لپاره ناليدلې ، اميدونه دي . اوس له بل هر وخت څخه ، زموږ اولس ، زموږ دهيواد نوي نسلونه ، له ماښامونو سره بلديتيا ته اړکيږي . زه خو داسې گڼم چې گران شاعر پير محمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له ماښامه پيل کړی او پر ماښام پای ته رسولی وي . پير محمد کاروان زموږ دخوان شعرهغه وينا وال دی چې پروطن دخورو تيارو ، دخورو ماښامونو په وړاندې د مقاومت په بهير کې يې هم خپل شعر ځلولی ، دتيارو دلخظو شاهد شاعر هم پاتې شوی دی او دخيال د رنگينيو په ټالونو کې يې هم خپل شعرونه زنگولي دي .

کاروان د مقاومت دکاروان يوه داسې ځوانه څيره ده چې دافغانانو د وياړلې مقاومت دپروشيوتنه يې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهير کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پربنسټ خبرې کوو نو کاروان يې د گوتو دشمير په لومړنيو کسانو کې شميرل په کار دي .

«له ماښامه تر ماښامه» دپير محمد کاروان د شعر لومړنی چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پيل او دراوړوستنيو گلونو شعرونه راغلي دي . موږ د دغو شعرونو دښودلوله مخې ، په لږه موده کې دهغه دشاعرانه بون دخلا او پرمختگ ډيره بڼه ننداره کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر گڼې نمونې خوندي شوې دي او حقيقت دادی چې په دغو دواړو شعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخيل ، نويوتر کينونو اوشعري دقت نندارې ته تم کيدلای شو . دغه راز يې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم خو نظموه هم يوځای کړې دي .
د کاروان غزلې د پښتو نوي غزل له ډيرو ښکلو بيلگوڅخه شميرلی شو . د دې
مجموعې ډيرې غزلې به زما د دې خبرې درښتښتوب لپاره تاسو لولئ . خو دغه څويې
د نمونې په توگه وگورئ :

خدایه د گل کلې يې قدم قدم کې واړوه
سترې شو کاروان د ښاپيرو ارم کې واړوه
ښکلو ته مې واړوه چې شمعو غونډې ويلې شي
زه دسو زغزل يم ما په زيرو بيم کې واړوه
مانه غلو اغزيو د ټناکسوپنې پټې کړې
اوس مې لوټ کاروان د اوسرلو حرم کې واړوه

يادا چې :

گلونه سوي دي اغزي ښکلوم
خزان ځپلي پسرلي ښکلوم
زه د ساقي دميوه يم عادت
د افغاني گودر منگي ښکلوم
نادان کاروان به يې غزل گڼي خو
د زړه په وينو آزادي ښکلوم

د کاروان په آزاده شاعري کې هم موږ گڼې خوښې ليدلای شو . د دغو شعرونو په
لړ کې يې « قافله » د تمثيلي او تصويري شعر يوه ډيره په زړه پورې نمونه ده او « درې
څاڅکي وينه » ، « ته ... » ، « د پښتې خوب » ، « څلورتونکی » ، « تعبیر ؟ »
« له وينو تر موسکا » او داسې نور يې د نمونه يې آزاد پښتو شعريه لړ کې وړاندې کولی
شو .

دهغه په شاعري کې دنوي بيان ، نويو مفاهيمو او ترکيبونو او ديو ډول نوي
خيال زيات څرکونه وينو . تا سوزموږ د وطن له حالاتو سره سم د کاروان د يوې غزلې

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانونو په سر
لکه چې پيغلې وي ختلې دامانونو په سر

پا :

ستن مې کړ قلم تاريې غزل غزل
شوم دليونسيو په گريوان مين
زړه دې رانه يو وړاوجرس دې کړ
بنکليه اوس به خود شي په کاروان مين

ديو ازاد شهبويه برخه ده :

... په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هيلو

دبڼو گانو په تار

ترې راوباسم سلواغې داوبنگو

زما داوبنگو په دې هره سلواغه کې راځي

دبنکلي يارديدن ته

دناکراروتلو سودير هرونو وينې ...

دداسې بنايست ترڅنگ ، دکاروان په شاعري کې دگوتو ايسنودلو مخايونه هم شته

په تيره بيا دهغه دشعري يون دپيل په شعرونو کې به ځينې نيمگړتياوې هم ووينئ

کله کله داسې عادي او شعاري خبرې هم بنايي ولولئ :

دجنگونو په دوزخ کې جنتي الغانان وسول

دباروتو سر ولبو کې سپين دسولې مرغان وسول

زمانې له خويه پاڅه ، دوجدان غبرونه واوره

دغه کوم عدل انصاف دی ، چې حقوق دانسان وسول

او يا بنايي کله کله زموږ دکلاسيکې شاعري له عنعنې نه په تقليديوه نيمه غزله

په کې ولولو، لکه :

ساقی سوي لوي زړه ته لــــر ارام را
چې تش کړی مې یو جام نه وي بل جام را
ستا د زلفو پیچ و خم کې په خوگیریم
یورنګین غونډې سحر د دې ماسام را
خو به ستړی لالهانده کاروان گرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یو گا م را

دغه راز د «سیندوکي» په نوم شعر . د غني د شګود محل له هغه مشهور
شعرسره یوڅه ورته والی لري ، زه نه وایم چې تری تقلید شوی دی ، ځکه کاروان یو لږ
جلا خبرې لري خود شعر کلي فضا یې یوڅه ترې اغیزمنه ده .
کاروان ، دافغانستان په معاصر شعر کې د مقاومت د شاعری ډیرې ښکلې نمونې
ایجاد کړې او پښتو شاعری ته یې بڅښلې دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو
دخوارلس کلنو را روانو غمیزو (تراژیديو) ډیره صادقه شاهدده او انځور وونکې
شاعري ده . دهغه په شاعری کې دکلیو ، بانډو او غریبزو کاروانونو صمیمیت او
درښت پروت دی .

لکه چې دغه صمیمي شاعر تل امید کوي ، له دغو هیلو سره چې دتورتم له لږو لږ
ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکي نسلونه ، راتلونکي شاعران یوازې د تورتم شاهدان
نه وي ، او سهارونه تش امیدونه نه وي .

زرین انځور

پېښور

د ۱۳۷۱ هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شیبو کې

دافغانستان دخپلواکۍ په نیک مرغه ورځ

عشق او جمال

زه خوراتلم نه تاراو لپرلم
 له خوشبو يی نه ډک دسمال دې راکړ
 ددسمال خنډې ته دې غوته ورکړه
 حُواب يې تاسره و، سوال دې راکړ

تامې په زړه کې تنده وکرله
 په کې راشنه شول دخمار گلونه
 ساقې دې راوړې ډکې ډکې پيالې
 چې په کې وتېومي کتار گلونه

تندی مي مات د اضطراب په کانه
 حُم له زگپرويو نه کورگی جوړم
 سرلکومه دسکون په حُنگون
 له پرهرونو پسرلی جوړوم

شاره د ژوند غواري ابشاردنغمو
 دروح دسمال چې په کې ومينحُمه
 پرېږده چې غوته يې راوسپرمه
 عشق او جمال چې په کې ومينحُمه

د عشق سرود

ماته د روح له منارې د عشق سرود راځي
 په عاصي ژبه ستا ثنا ، راځي درود راځي
 ورو خدايا نوسره ، وې ، راځي ، چې بڼه يې مات کړو
 ياغي تندي دی دابه چاته په سجود راځي ؟
 بتان مات شوي دايازد زلفو وږم راځي
 سترگي مووختې چې کله به محمود راځي ؟
 مورد سپرلوپه غبرگي شنه خوږونه کړي نه دي
 لاپه گلبا ډوکي سکروتهې دغرود راځي
 ستاد ديدن هرې بڼکالوته يې خپمې وهلي
 کاروان دسترگومي په دښته دوجود راځي

بناغلي لبوننتوب

مه ژاره بلبله عبادت به په نغو کور
 ذکر دگلونو به د پرخو په تسپو کور
 لونغ به دسحر کور او خوب به دغرمو کور
 تل به صفتونه د رخسار او دبارخو کور
 زړونه به ذرې ذرې دلمر په غېږ کې وشیندو
 پټ به دیدنونه د سپوږمۍ په سپینو شپو کور
 غوڅې دې کړې ژبې راته مینه خو غوڅېږې نه
 یو جهان خبرې په سترگو په لېسو کور
 څویه په اغزیو کې دردونه هم نشه لري
 مست خماری خوب به دغوټو په بالبتو کور
 څو دیار کوڅوته چې داسترگې په کې ټلې کړو
 دې خپلو کعبو کې دیدنونه د سجدو کور
 لوټ دې شي کاروان خو بیابان به کړو غاتول غاتول
 عشقه له بناغلي لبوننتوب سره پښتو کور

اهداء: زخمي کابل نه، دښاپيرو، وطن نه

تعبير ؟

دغرخني تيوڼه

په پولادي غشو سوري سوري دي

سوي زگپروي يې څه نري نري دي

او دتنکو، تنکو کبليو خولگی

په تکو تورو لوغرنووينو تکی سرې دي

چاورشیندلي په ملالو سترگو

له سرو سپرغو دکې تودې ايرې دي

په غټو اوښکو کې يې سره رنگونه

لکه د ماتوآيينو په زړه کې

د سرو لمبو عکسونه

دغرخني په سترگو

گردې تاوېرې د پړانگانو سترگې

نه شي په ځان پسې راشکلی تبتيديلي غورگې

خيال يې په زړه باندي نوکارې او پنجه وروي

په زخمي ذهن يې تېره تېره سيخونه گرځي

په سرو بوتيو او هډوکو يې تيرونه ناڅي

په تصويري د وريټو غوښو بويونه گرځي

څوك څه پوهيږي چې تعبير يې څه دی ؟

پېگا کابل داسې يو خوب ليدلی

دشمنو ڪرونده

تنده د ڏيڏن مي په ليمو ليمو ڪي ونگاره
 راشه داد ژوند ماڻهام په دوو ڏيوو ڪي ونگاره
 سوڀ ڪرونده به بيا راشين دشمنو فصل ڪري
 روح د پتنگانو په لدو ايرو ڪي ونگاره
 غوڻ زړگي مي وگنده سرخي ستا دڻڪلاڻه
 پٽ مي دموسڪا غونڊي په سروبار خوڪي ونگاره
 ڻڪلي پسرلي راته اشنا په جرگه راوله
 ما خزان ڇپلي په تنکو غوتو ڪي ونگاره
 راشه د ارم دڻاپيرو قاصده يويي سه
 غوته دشوگير مي په پستو ورمو ڪي ونگاره
 وڙه مي چي ساحل دپيغلتوب په غير ڪي ونيسم
 عشقه دريابي ما په ياغي ڇپو ڪي ونگاره
 بياد رابعي په وينو سرو غنچو ته ڪري سلام
 دا منجاورخيال مي دسخي جنڊو ڪي ونگاره
 ستاڪاروان ، دوينو په زعفرانو غزل وليڪه
 دا تاويز دميني په ڄونڊو ڄونڊو ڪي ونگاره

الاعظا

داوڻڪوپرخه مې بي گله راڻي
 زما دگل ڪڍي به ڪلهه راڻي
 تشي جونگري مې دسترگوپاتي
 - ورته به ڪلهه ڏيوه بله راڻي
 بي تانه مرامان مې غرنه ڪوي
 ڪه مسيحا ورته خوڻه راڻي
 زه يي دياردلاسه زربولسه
 ڪه مات ڪچڪول ته مې خزله راڻي
 ما په زرگي ڪي ورته حاله جوره
 خوڪه په ناز ورته بلبله راڻي
 د دارڪري ڪي جوتي خومره خوند ڪا
 چي ننداري ته يارپه خپله راڻي
 زه به له تندي زاره چاودي ومه
 دساقني لاس ڪي به جام هله راڻي
 جرس به ڏير په چيغورڙپري
 ستري ڪاروان چي ترمنزله له راڻي

د سحر په لوري

دگم نامی خلوت کې غلی ناست وم
 لکه دغم او د ویرونو ما بنام
 زما په تن و تور لباس دما تم
 بلی می وی داو بنکو تنی دیوی
 لکه چې بنکلی ستوری
 په نری وریخ کې وی پت
 دانظار اغزی می سترگو کې راتلل ما تپدل
 ما استاد مینی ترانی ویلی
 په وینوسری ترانی
 په ترهو او بنکو کې لندی ترانی
 خوچی ناخایه می سرپورته کړلو
 دځنگانه له سترو
 ای زما مینی بیا می ته ولیدی
 لکه شفق په سره سالو کې پته

په سرکو شونډوډي موسکا خوره وه
 زما په اوبنکو کې دنورپه شناني وځلېده
 راغلي په سرو لاسوډي پورته کړمه
 په تنکو گوتوډي زما اوبنکی را پاکې کړلې
 په تورپتېکي کې دې راوتومیل دستوروگلان
 او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

۱۹ / ۱۰ / ۱۳۶۴ تنی

تېری

دمود وتری درته راغلم تا سخاونه کړه
 ساقی مستانه هېڅ پېرزو دې په گداونه کړه
 ستا په درشل کې مې تندی ډېرو سجدو کړوستې
 ماستا دحسن پرستش کړ تا پروا ونه کړه
 زما دسترگو په زیارت کې بلېدلې ډیوې
 مغروره تا خوتش په شونډوکې دعاونه کړه
 ته دخپل حسن له نشو نه راوزگاره نه شوې
 هېڅ دې زما خیرې گربوان پورې خدا ونه کړه
 دزړه ساحل مې ستا دمینې سمندرته ایښی
 خو تا دوج ککړ ساحل په لور گداونه کړه
 یتیمې هیلې به یتیمې وړم دگور غېږې ته
 مهربانې خوږه یتیمو هیلوتاونه کړه
 لکه دشمعې سره او شنه شي له لېوډې زار شم
 کاروان داوریت لکه پتنگ کړ تاژپاونه کړه

تې، د نریزې د کلي غرونه ۱۳۶۴

تې، د نریزې د کلي غرونه ۱۳۶۴

د پسرلي توتکی

په سپینو او روکې موسکې شول زرزي گلونه

د ښکلي لمر د پلوشو گلونه

لکه چې پېغلي وي تومبلي د مرجانو غمي

د سپين ټکري د پاسه

د پسرلي ورمې د ژمي غېرکې وغځېدې

په مرغېجنونه هيلوراغی مسيح

وحشي گلونو شني جامې واغوستې

د ماليارانو محتاجي نه کوي

زموږ جونگړې ته هم راغلي ښايسته توتکی

جوړه جوړه توتکی

لکه چې راشي د فردوس له غېرې

د معشوقې اود عاشق روحونه

زموږ انگرې بي اتنې واچاوه

اوپه غچ غچ کې يې د ژوند ترانې وويلې

رنځورې مورمې ورته څه په مينه مينه ووي

«توتکی ستړې مه شی، ستړې مه شی»

توتکی خلاصې کړې مښوکې او غچ غچ يې وکړ

څه په خدا يې ورته ووي چې ژوندي اوسې

زما د زړه په تالاشوي باغ کې وتوکېدل

۱۳۶۴/۱۲/۶ نېټې د نريزي کلی

داميدونو گلان

لېونى سندرې

ماوې چې مروت ته به زه وايه ژوندې سندرې

خو وخت مې نه پرېږدي به زه دنېکمرغې سندرې

مايې داوښکو په شبنم خوږونه وتستول

گلونه گونگ دي وايي نه پسرلنې سندرې

يه لېونى زمانې! لږڅه خو په خودشه که نه

روغې سندرې مې چې بولې لېونى سندرې

که دلته هلته مې په کانو ککړې ماتوي

وينې مې وايي په خندا د ازادې سندرې

چې دمغرور په زړه داوړ په خپل گېږې نوزما څه تصور

زه خو په زړونو لگوم لکه پتې سندرې

چې يې د زړه غوږونه نه وي تش دسر په غوږو

اوريدای نه شي زما مستې غرنې سندرې

دا د کاروان د زړه په وينو کې راوژبېږدې

چې په کاغذ يې کړې خپرې دلې دلې سندرې

دا وېشکو ډيوهې

د جنگونو په دوزخ کې ، جنتي افغانان وسول
 د باروتوسرولبو کې ، سپين دسولي مرغان وسول
 د باروتوسرولبو کې ، سپين دسولي مرغان وسول
 خزان او ر په بهار بل کې ، د ژوندون گلونه وچ شول
 اواره نغمې ايرې شوې ، مهاجر بلبلان وسول
 د باروتو ښامارانو ، اسو پلوکې لمبې پو کې
 د جونگرو ډيوې مړې شوې ، د رڼا پتنگان وسول
 قافلي سترې ستومانه ، د ژوندون په پېچ وځم کې
 لارې پتې په سکروټو ، د وفا قاصدان وسول
 هارمان شوژوبلژوبل ډېرې هيلې ډيرې شوې
 درنو او ښکو ډيوهې کې د سرووينو گلان وسول
 شوگيرې اوږدې اوږدې شوې ، شپه دغم په تيارو پته
 د سبا ستوري برېښ نه کې ، د سپېدو په گرېوان وسول
 په نغمو کې کړيکې کړيکې ، ويره زيرو بم کې خپوردي
 پر دېسيان له ډېرې مينې ، د وطن په ارمان وسول
 پر دېسيان له ډېرې مينې ، د وطن په ارمان وسول

دمودومودو یارانو، یودبل دیدن ونه کړ
 دوصلال په تمه تمه، په لیبو د هجران وسول
 دزړه کب په وچه پروت دی، دوصلال سمندر څه شو؟
 دسرو وینو سره گوهریې، بس په یاد دجانان وسول
 دگوليو باران اوري، لاله ترمې ترمې پروت دی
 خپلې پانې یې سپر غی شوي، هغه سره ارغوان وسول
 هسي نه چې سړیې لوخ شي، د ایشیا دبنکلي ناوي
 وینم خوب اوکه په اوریې، سره ټکري دالوان وسول
 زمانې له خو به پاڅه، دوجدان غرونه اووره
 دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول
 افغاني جرس فریاد کړي، چې کاروان شهیدانو
 نورڅوک نه دي دلته هلته، دیوې مورپچیان وسول

۱۳۶۵/۱۲/۱۲
 ۱۳۶۵/۱۲/۱۲

دغزل په خټوکي

دغزل خټوکي گلونه ږدمه
 پښتون ماښام ته مشالونه ږدمه
 دتوروشپوشينو اوږدې به نه شي
 لمروي په سړي سهارونه ږدمه
 مينې له زړه نه مي پټې کړه لري
 يارته دسرووينوخالونه ږدمه
 د ژوند خولي مي ډکوم له کلو
 خم په اغزوکي قدمونه ږدمه
 که په مري مي يوه سلگي وي پاتي
 لابه په ژبه ستا نومونه ږدمه
 ساقي زماپه تنده مه خورپزه
 زه نورو تروته جامونه ږدمه
 عشق مي په دارکي سرته داسي ويل
 په تادحسن امپلونه ږدمه
 لاله تصويري په سينه لگوه
 په لوغرن خيگر دا غونه ږدمه
 راځه کاروانه دتبارو په زړه کي
 زه درته شمعي کتارونه ږدمه
 زه درته شمعي کتارونه ږدمه

گمنام شاعر

خومره چي لوپدلي له نظر د زمانويمه

دومره جگ ختلي دغزل په منارويمه

لرخومي دارون زړگي دزړه په سترگو وگوري

لال يم خوله سترگو نه پت شوي په ايرويمه

خسنة لرموسكي شه چي بانوس مي شي په اوسنيكو جوړ

هسي نه ايره شم وريت د عشق په سرولبويمه

وخت يه داغلي خوهر داغ مي له خدا نه شين

پت په تصوركي دلالة په لوپتويمه

نه مي شي ليدلای پتنگان په محلونوكي

خراغ ديتي مانود جونگړو د تيارويمه

خومره چي غزل مي په سرووينولبيدلي دي

دومره ژوبل ژوبل دجفا په كتهارويمه

نه درخم باغوانه دمنت گلان دي نه غواړم

زه آزاد بلبل دجگو غرود سرد رويمه

مړمي كړه مړگيه خونغمي به مي ژوندي وي تل

زه خو يوكاروان دتيرانو اود نغمويمه

غرخنی گل

غرخنی گل یم غرخنوته خاندم
 اوبیرسرولپونوته خاندم
 اوسپریم لری د دنسیاله سترگو
 وختونوپت کرم دهرچاله سترگو
 دلوروغرونوپه لمن کپی اوسم
 دخپلووینوپه کفن کی اوسم
 دیوی می بلی دشبیم په پانوس
 رانه چاپپروی دبلبلوجلوس
 خاندم دمینی ترانوته خاندم
 اوبیرسرولپونوته خاندم
 وایی ابشاررته دمینی نغمی
 خوب ته می یوسی دخنکل زمزمی
 سپورمی می مخ پت کپی دورانگوبه شال
 نسیم وزنگوی ورووروپه تال
 سحرمی مخ مینخی د پرخمی په می
 غلی راوینش شم دشپونکی په شپیلی
 دلمزرینود ردانوته خاندم
 اوبیرسرولپونوته خاندم
 غرنی پیغله راته غلی گوری

په بنكلوسترگوراته بنكلې گوري
 په تورپېكي كې مې ټومبلی نه شي
 تهمت دمینې په ځان وړلی نه شي
 مخکې قدم اخلي په شاه راگوري
 زما دپانو په شان زړه یې بنوري
 زه یې دسترگوائینوته خاندم
 اوبرسرو لپونوته خاندم
 د شپې له دېونه تښتېدلی نه يم
 د خواره بوی په ژبه غلی نه يم
 که په پنجوگي دلپوانو شمه
 ژوبل په شان دغزالانو شمه
 بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
 رنگ به مې حسن دجانان ته رسي
 خوچې ژوندونوي زمانو ته خاندم
 اوبرسرو لپونوته خاندم
 سپېره خزان که ریژولی يم
 مې نه يم بیا راتوکېدلی يم
 دیوه گم نام شاعر د استان يم زه
 که نن يم پټ سبا عیان يم زه
 دگلو میربه گلستان ته شمه
 مشعل دلارې به کاروان ته شمه
 دکاروانیانو ارمانوته خاندم
 اوبرسرو لپونوته خاندم

داوینگو گلونه

ماوې چې بنکلی پسرلی راشي
 د انتظارهای به وصال ونیسي
 ماوې چې سنا به هم زړه تنگ به مخلونوکې شي
 ای د بهار د بنکلاگانورنگینو پرېنتې!
 ماوې چې ته به خامخاراشي
 د پسرلي درنگینواودخوشبوپه منع کې
 د موسکانوربه په گلونواوغونووشیندي
 زما دسترگوپه تیاره خنگل به
 د خنداگانو د بوي و وروي
 ماستا د غاړې د بنکلا په خاطر
 د بنوگانو په هر تارو پېیل
 د بنکلو او بنکو بنکلي بنکلي گلان

ماوي چي راشي ستا په غاړه به يې وڅږوم
 دغه زما دپاکي مينې يوه پاکه والی
 خوته رانغلي
 زما داوښکو گلان ورژېدل
 دگرېوانه په دښته و ورېدل
 احساس مې ونيوه په گوتوکي دمينې شهباز
 دزړه په تارتاريې نغمې خوري کړې
 دښکلو اوښکو دگلونو نغمې
 ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۳۶۵/۱/۱۰

وعدې

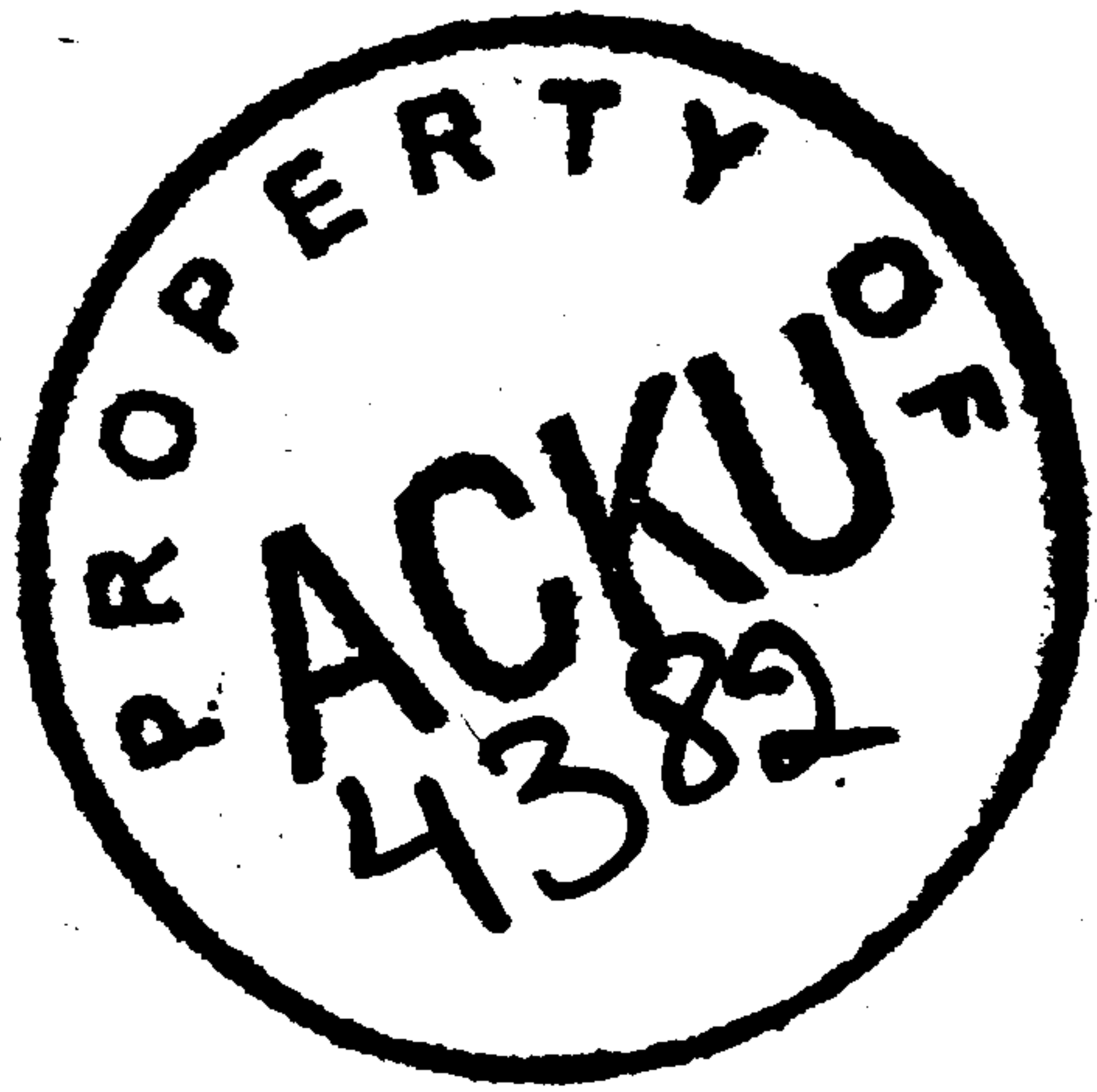
ستاوعدي په كوم مزارکې بنځې دي
 هيلې شوې کباب انکارکې بنځې دي
 نن مې منصورې جذبې وخت پورته کړې
 وکړه ننداره په دارکې بنځې دي
 وينې مې دزړه نه دي نو نورڅه دي ؟
 سرې لکه لاله بهارکې بنځې دي
 تاته به امپل ترې جوړومه زه
 اوبنکې دگرپوان په تارکې بنځې دي
 بيا به مې نغمې پتۍ دزړونوشي
 اوس دگم نامې غبارکې بنځې دي
 ته چې دکاروان زخمونه نه وينې
 سترگې دي په كوم خمارکې بنځې دي

دجنون پړاوته

عشقه زما زړه کې دشعرونو تخم وکره
 دې سوي چمن کې دگلونو تخم وکره
 پرېږده چې دسترگوپه پانوس مې ډيوې ولگي
 حسنه په موسکا کې داوړونو تخم وکره
 لږمې دازخمي ځيگر دمینې په اوروداغه
 راشه لاله زار کې د داغونو تخم وکره
 ستړی به مې نه شي فرهادي عزم دعشق په لار
 ماته په قدم قدم دغرونو تخم وکره
 هریواسوبلی به دنسیم په ځای ورو لېږم
 وخته په لوټ باغ دبهارونو تخم وکره
 ډک مې کړه له مالګې پر هرونه چې خوب رانه شي
 ستوني کې مې خوږ دسرودونو تخم وکره
 عشقه چې کاروان مې دجنون پړاوته ورسې
 راشه په رګ رګ مې دسوزونو تخم وکره

غونبته

دزاهد په کانو ژوبل ، دساقی په غېږکې پروت وای
 یا دسرووینویوخال وای ، دتندی په غېږکې پروت وای
 گرم عشق وای ویلې کړی ، دگودراوبوکې حل وای
 پښتني لپوکې جگ وای ، دمنگي په غېږکې پروت وای
 چاپه خنوکې تومبلی ، چا پتوکوکې لگولی
 لوغړن سوی بېری وای ، دکودي په غېږکې پروت وای
 سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوگی وای
 دپښتودسرو سکروټو، دنغري په غېږکې پروت وای
 چې دمینې مړاوی گل مې ، په سرووینو راژوندی وای
 خیر دی زه دې ځوانیمرگ هم ، دمرگي په غېږکې پروت وای
 دکاروان یوخورغزل وای ، له سلگی سره سلگی وای
 گرځیدای په ژوبلوزرونو، دځگېروې په غېږکې پروت وای

سپرلیه لږخوراشه

سپرلیه لږخوراشه ستایادونه رانه هېرشول
 زخمونه مې ډېرولیدل گلونه رانه هېرشول
 دحسن دگلونوسترگی ډکې دي له اوبنکو
 دعشق دبلبلانو آوازونه رانه هېرشول
 دژوبل زړه په وینو کې مې تری ارمان لامبی
 ساقی نه پېژنم ډک جامونه رانه هېرشول
 اغزورانه اخیستی دی په باج کې لال دوینو
 راحه دزړه طبیبه مرهمونه رانه هېرشول
 تیاری راته خورې دي دهجران په تورمانام کې
 دوصل هغه بنکلی سهار ونه رانه هېرشول
 دژوند په باغ اوبې کې دباروتوبوی خورشوی
 دگلودعظرونو کاروانونه رانه هېرشول
 دوریت احساس په غېر کې مې کاروان دسلگوپروت دی
 آشنا په دخنډا ډک غزلونه رانه هېرشول

۱۳۶۵/۱۲/۲۴/۲۵

دنریزې کلی

توخه شعرونه

تاچي ويل زما ترخه شعرونه

هغه ترخه مي شول خواږه شعرونه

شونډوډي رنگ ځکه دوينو واخېست

دزړه په وينو مي وو سره شعرونه

لکه ماشوم غونډي دي وتخنسول

چي شول کټ کټ په خدا شنه شعرونه

راشه امېل يې کره د دنګي غاړي

په گربوانه مي دي پراته شعرونه

چي يې طواف ووستا دمخ په شمع

شول دپتنگ غونډي لبه شعرونه

لکه مسيح مي په شعرونه راشه

گونډي ژوندي مي شي دامره شعرونه

لږدبخیل نظر سخا خو وکره

چي دکاروان شي مېلمانه شعرونه

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
 لکه دتبروزمانو افسانوی شهزادگی
 لکه یتیم نه چي زاره زاره غمونه شي هېر
 اوپه سپرو شونډو موسکی غونډې شي
 داسې وحشي گلونه وخنډيدل
 اوپه فطرت کې يې سرخي خوره شوه

xxx

دسپين شبنم دهرپانوس په زړه کې
 دسروگلونو دموسکا وولبي وځليدي
 خودشاعر دبنکليواو بنکو په ډولې کې ناسته
 دبنکلي ميني هغه بنکلي ناوې
 لادموسکا رنگين درشل ته رسيدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم يم ، دوينو د پتی په غبرکې پروت يم
 زه ژوبل غزل يم دسلگي په غبرکې پروت يم
 مينه مې دشمعې په تنکي لبه ماتيرې نه
 زه ياغي پتنگ يم دسپرغي په غبرکې پروت يم
 خاڅکي دمجنون داوښکو يم دليلا هار به شم
 غلي نن سبا که دغوتی په غبرکې پروت يم
 حسن رانه تاوکړې سپينې لېچې دبنگروډکې
 خيرکه د دارونو دکړی په غبرکې پروت يم
 ډک مې د آدم له مستې مينې دی د زړه رباب
 اوس هم د پښتو د درخانی په غبرکې پروت يم
 پښې راباندې مه ږده په ايروکې مې انگاردی پتې
 هسې داسې غلي دچرگی په غبرکې پروت يم
 ديو دتورو شپوته به دورانگوزندی واچوم
 زه دآسمانونو دسپوړمې په غبرکې پروت يم

ورو ورو راځه

ورو ورو راځه چې په گلونو کې ونه ښويږي
 دلېونوپه ژوبلو زړونو کې ونه ښويږي
 طبيب آشنا پټۍ دمېنې لگوه په احتياط
 پام په ناسورو پر هرونو کې ونه ښويږي
 د ژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لږ
 شغلې د ژوند راوړه قبرونو کې ونه ښويږي
 راته په خوب کې چې راوړي داميدونو غنچې
 پاڅه چې وينښ شو په خوبونو کې ونه ښويږي
 الماسي تاج شه دموسکا د ښکلې ناوې د سر
 د ټيم اوبښکې په ويرونو کې ونه ښويږي
 چې تېرې زړونه شي خړوب ساقې د تېر و تېر
 نوردمرو په نظرونو کې ونه ښويږي
 پنجري کره ماتې طلايي مرغيه والوزه
 د غلامۍ تورو جالونو کې ونه ښويږي
 اې د فردوس له رنگينو جوړې محبوبې زما
 بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويږي
 تېرې ډيوې کاروانه بلې کره د زړه په وينو
 راځه منزل ته کړلېچونو کې ونه ښويږي

بنکلیه لمره

اوبنکو دشبلم کي بنکلیه لمره گلک ن وشینده
 غبردتورو شپوکي سپین سحره گلان وشینده
 تپري دغمونو دویرونو شپي غمگیني کره
 وشره کیني اوکرکي زره مرکز دمینی کره
 دغه جنگ خپلي دژوندون لحظي رنگیني کره
 راشه پسرلیه مروره گلان وشینده
 باغه ! دکوثرمی ته دگل جامونه ونیسه
 تاندې غونې واکره په غندل جامونه ونیسه
 هرترې بلبل ته په منگول جامونه ونیسه
 گرمه دبلبل چې شي سندرہ گلان وشینده
 خاوروکي پرتي دهریتیم اوبنکي بنکلوکي دي
 گل نه خطا شوې راپربوتي په اغزوکي دي
 نوريې غبرکي وينمه ډيوې په هديروکي دي
 خدایه ! په دي هره مرغلره گلان وشینده

اي ورکي خدا لږد سلگوپه غبرکي وځانده
 وچي شونډي بڼکل کره دغوتوپه غبرکي وځانده
 راشه دپرهدوينو سرو په غبرکي وځانده
 راشه د دردونو درمانگره گلان وشينده
 پربردي چي دا وچي خانگي وغځپزي تاندي شي
 بنخي دکپرديوچي په سروگلوکي مراندي شي
 حسن دپغلوتوته صحراکي لوگي سپاندي شي
 والوزه نسيمه جادوگره گلان وشينده
 مينه کي مجنون چي دليلادر شل ته ورسوي
 وځاندي زخي زره دلاله گوگل ته ورسوي
 خوچي دغه سترې قافلي منزل ته ورسوي
 پاكي آزادي په لره بره گلان وشينده
 پربردي چي فردوس نه لنډلاسونه د پرديوشي
 خيرې گربوانونه سره ټول دلپونيو شي
 مور د کاروان زره د آزادي په خوږو ميوشي
 راشه بڼکليه وخته بختوره گلان وشينده

مه غواره جانانه

مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 گل مي دزره سوي دي مشکيني ورمي مه غواره
 ولي لمبه نه شم په لمبو کي چي افغان وينم
 وينې د مجنون لښتي لښتي په بيابان وينم
 نن خود ليلا هغه غنچه پيکي پریشان وينم
 ماسره سلگي دي ما نه نوري تحفي مه غواره
 مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 ه ير آزاد سرونه په زندی په غرغري پراته
 ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطري پراته
 سوي پتنگان په سرو لمبو ايري ايري پراته
 مانه عاشورا کي اخترونه ميلي مه غواره
 مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 پريرده تغزل عاشقانه اورندانه خياله
 مست شه په درد ونوکړاوونو مستانه خياله
 والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشيانه خياله
 پښوکي رانه زلفي تاوراتاو زولني مه غواره
 مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 واورى نړيوالو خپلواکي اوازادي غواړو

مارچي دلستوني وي نه خپل اونه پردي غواړو
 کارېي چه ستم وي نه شرقي اونه غربي غواړو
 وينس شه د ايشيا زرگيه نورې جوتي مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
 خوبه مې فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
 خوپورې به ژوند لکه يتيم په فريادونووي
 خوبه مې پراته دمالگې غرونه په زخمونووي
 نورې مې چنگېزه دسرووینوويالي مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
 دپرونندارې وکړې زمادوینوداروته
 دا شراب دوینو به مې زهرشي اغياروته
 کاهي به کباب زما دغوښوشي خونخواروته
 نورې مې د زړه په سيخ پېيلي توتي مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
 دازمانغمې دي که خوږې نه دي مالگينې دي
 څي دزړونو تل ته پرهړلې دي حزينې دي
 نوربه په کې څه وي د کاروان د زرگي ويني دي
 مانه په شرابو لمبېدلې نغمې مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

ڊالۍ

ساقی که ستا ساغرله میوڊک دی
 خه ! زماستونی له سلگیو ډک دی
 ته وایی راشه خوزه څنگه درشم
 لاچی محفل دی له پردیو ډک دی
 داوبنکو پرخه می نسیمه یوسه
 دمینی گل می له سپرغیوډک دی
 پریشان اوربل ته او پریشان پتکی ته
 دزره کودی می له ببریو ډک دی
 د دیدن تری به ماړه شی څنگه ؟
 گودرله سرو ماتو منگیو ډک دی
 زما دژوند په بن خزان راغلی
 بس گورستان می له غوتیوډک دی
 لاله صفت ته دی وزگارنه یمه
 دلته تیر له مردکیو ډک دی
 بشکلیه نظرته دی لوگی لوگی شه
 زماغزل له سپلنیو ډک دی
 چی کله خاندې نوډالی به دروړم
 خیری گربوان می له غمیو ډک دی
 کاروان په پښو کړې دتیاکو پښې
 شه که منزل یې له اغزیوډک دی

اختر

اخترخوخاندي په کټ کټ تېريري
 خودازمورنه ولې پټ تېريري؟
 بنکلی فردوس راته دوزخ جوړشوی
 دژوند لحظې مې پاس په پټ تېريري
 ولې به نه چي زړگی دبلبل
 چي په گلونو کي گونگت تېريري
 هغه زړگی چي خلیده لکه لال
 اوس يې په سريناماران غټ تېريري
 اختره وبخښه خندلی نه شم
 زما په ویرکي هرملټ تېريري
 تاندي تنکی هیلې شوې خاورې ايرې
 ځي جنازې يې مټ په مټ تېريري
 داهم انصاف! دی ناروغ ونه لیده
 طبيب په خوا د روغ مټ تېريري
 شنو ترانو ته يې لږصبروکړی
 کاروان په اورکي لټ په لټ تېريري

دغه څنگه پسرلی دی

په پټکي گلونه ، نه شته په اوربل گلونه ، نه شته
 خولی ډکې له اغزودي په منگول گلونه ، نه شته
 په کوڅه گلونه ، نه شته په درشل گلونه ، نه شته
 دیارانو اودوسـتانو په محفل گلونه ، نه شته

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دبامونو په سررونو کودي مات دي دبيريو
 دببروتوري غنچې دي لگيدلې په گوليو
 په گودرکې پېغلي نه شته نه شرنکا شته دبنگريو
 خيري ويري گربوانونه دي دعشق دلپونيو

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

بلبلان سوري په غشو ژاري ژاري په نغمو کې
 له مست زرك ده جوړی وركه چې له جوشه وهي كو کې
 دگيگرگلونه ژاري په كمر اوپه دروكې
 شپون له ژونده مروردي شپېلی ډوبه په سلگو کې

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دهجران تيارې چاپېره دوصال له روڼ مشال نه
 دباروتو ماران تاودي دبودۍ له رنگين تال نه
 دپرواوينکو آرام وړې له سروسټرگودغزال نه
 عشق په زړه باندې زخمي دی لرې پروت دی له جمال نه

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دشنېليو په شنه غېږکې دسکروټو سورباران دی
 پانې پانې دي گلونه لوتې لوتې گلستان دی
 دلاله په زړه کې نغښتی دزخمي زړگي داستان دی
 عجيبه ده عجيبه ده پسرلی راته خزان دی

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دگلونو په صحراکې دکوچيانو کېږدی نه شته
 شرمول يې چې گلونه هغه مستې کوچۍ نه شته
 چې اوبنان به يې مهاروو لېسونۍ شين خالی نه شته
 له نظره کې شين سترگو له داغ روغې غوتۍ نه شته

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

چې مې چادزړه له خم نه مې دوينو دي زېښتلي
 دهغې په څربه خپته سره اورونه لگيدلي
 دوزخونو مې فردوس نه پسرلي دي تښتولي

دوزخونه به ښکېږي ماخوښونه دي ليدلي

دغه څنگه پسرلي دي؟

دغه څنگه پسرلي دي؟

چې گلونه په کې کم دي چې زخونه په کې ډېر دي

چې يوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کې ډېر دي

دخدا تش پاتې نودم دی فريادونه په کې ډېر دي

دوصال دنيا تالاده هجرتونه په کې ډېر دي

دغه څنگه پسرلي دي؟

دغه څنگه پسرلي دي؟

دغه زړه دپسرلودی پسرلي به راژوندي شي

دزړه وينه به تاريخ ته ښکلی خال پاس په تندي شي

افغانان به سره خپل شي ټيټې سترگې به پردي شي

لېوني کاروان ته بيا به ليلاجوره آزادي شي

پسرلي به را ژوندي شي

پسرلي به را ژوندي شي

دعا

دزرگي په تخت مي کښپنه ښکلينه راشه
 زه سلام درته کوم ته مي بادشاهه
 دښواغزومي پرڅه درته راوړه
 خادمانو ته دې گله په خنداښه
 په پردو چرو مي زړه توتې توتې دي
 مينې راشه په زخمونو يې دوا شه
 دسبا باده غږتې په زړه زخمي ده
 پټ په غورکي ورته ووايه چې واشه
 خدايه کبرکړې زوال ديزيد يانو
 وينه وچه په دوهمه کربلا شه
 ديتيم ژړا خوعرشه پورې لاره
 دوطن مورې لاس جگ کړه په دعا شه
 مجنونان به ترڅوگرځي سرگر دانه
 ازادۍ له خدا شنه شه شاليلاشه
 دسپرلوقاصده وشينده گلونه
 دفردوس منظرې جوړه په صحراشه

دوطن چمن مي لولپه لبه شو
 خدايه ورکه دباروتو ازدها شه
 اوږدې شپې مي په ژوندون باندي خورې دي
 دسبا گربوان کې لمره په څلاشه
 ارمانونه مي په خاوروکې پراته دي
 په مزارپې ياره راشه مسيحا شه
 په زړه ظالمه حسنه خبرنه يې ؟
 مهجورعشق خو زاره چا ودي شو پخلاشه
 په وطن چې دوحدت نارې خورې شي
 دابلا دځانځاني تالاولاشه
 چې بنکلاته دي جهان گوته په خوله شي
 بيا سينگاروکره اوناوې د اېشيا شه
 بياکاروان مي که دژوند په مرگي لوټ شي
 خيردي يوځل خوپه ژوند ياره زما شه

موسکی شه

موسکی شه سنا حضورته می سلگی راوړې دې
 داوښکو ډکې سترگې می ډالۍ راوړې دې
 منگول کې راځه واخله دازما دزړه رباب
 یوڅو مستې نغمې می لېونۍ راوړې دې
 دڅنډو په تیارو به دې ډیوې ولگوم
 گلونو دارمان می سرې غوټۍ راوړې دې
 زړگی می تخنوي لکه ماشوم یې خندوي
 سپرلي راته وړمې دآزادۍ راوړې دې
 سره به مینه نه شي لاتوده به وي توده
 سینه کې می جانانه سرې سپرغۍ راوړې دې
 خبرنه یې ختنه؟ باروت کې باروي
 آهوراته بیاسترگې غرخنۍ راوړې دې
 لیدلی می دی خوب خویم په ویننه په خندا
 جانان می دزړگی کورته کېږدی راوړې دې
 کاروانه گوندې تنده دې شي ماته دمودو
 ساقی وایې پیالی می ځنډنۍ راوړې دې

دمهاجر فریاد

کاشکې چې يوځلې مې بڼکل وای دوطن لمنې
 خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې
 هغه پرون به چې گلونو ورته کډې راوړې
 نن دي له سرو سکروتو ډکې دعدن لمنې
 مینې مې تارپه تارلن کړه دشیرینې په نوم
 لکه پرتې وي خیرې ویرې دکوهکن لمنې
 دژوند په ناوې به سبا ووروم گلونه
 خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې
 سترگې مې سنا په لوري وختې خوگرم نه يم
 دغر خنو سترگې خوڅاري دختن لمنې
 دوخت قارون مې په گوهر داوښکو نه مې ویرې
 ترې ډکوي سحر، غرمه او ماحستن لمنې

دوطن غېږکې مې د زړو نو عقيق ووریدل
 ورته حیرانې دي له ورايه ديمن لمنې
 دادهجرت خړې خېمې به تروصاله رسي
 آخر به پلنې کړې دگلوپه لمن لمنې
 سوي چمن ته به سپرلی درنگينپوراشي
 پېغلې وږمې به ډکوي له ياسمن لمنې
 فضا به بياشي مسته مسته په نغو دمينې
 بلبل به ډکې کړې په خالو دچمن لمنې
 کاروان بنوته خېږولې دي اينې داوښکو
 په کې څاري آشنايه سنا دخوږ ديدن لمنې

١٣٦٧/٢/٢٥ ني

ساقی تہ

ساقی راشہ سور اور می پہ تویی ولگوہ
 مخموریمہ منگولی پہ بیالی ولگوہ
 یہ سپین سبا وروغزوه لاس دیلو شو
 دژوند تیارہ ماہنام کی لمی دیوی ولگوہ
 مجنونہ ! کہ لیل غوارې را خہ ، راخہ ، راخہ
 دخوپزگی پہ دہنتہ کی خیمی ولگوہ
 گربوان دی راتہ خیری کرو، خویوسہ دادالی
 دچاگنام مزار باندي جندي ولگوہ
 مضراب دخوپې مینې شہ زرگیہ دکاروان
 پہ چوپو ریا بونو کی نغمې ولگوہ

تاتہ راغلم

تلوسه مي پوپه دوه شوه تاته راغلم
 مږه دصبرمي دپوه شوه تاته راغلم
 تنيدل مي زده داوبنکو ستورو نه وو
 شپه دکال غوندي اوږده شوه تاته راغلم
 په قدم قدم غماز راته مغل و
 زمامينه پښتنه شوه تاته راغلم
 دزرگي په خم کي څاڅکي پاتي نه شو
 هره اوښکه مي پياله شوه تاته راغلم
 ماساتله پته مينه پته نه شوه
 دخوشبوغوندي خوره شوه تاته راغلم
 سنا په لاره کي مرگي راته په گواښ و
 خو جذبه مي بدرگه شوه تاته راغلم
 دهجران غشي يي نورزغملی نه شول
 زاره چاودي مي نغمه شوه تاته راغلم
 يوکاروان دارمانو مي راوړي
 که منظوره مي جرگه شوه تاته راغلم

غزل

ساقی سوی لوی زړه ته لېرام را
 چې تش کړی می یوجام نه وی بل جام را
 ستا د زلفو پیچ و خم کې به خو گیریم
 یو رنگین غونډې سحر دې ما بنام را
 وخته ډېرې دې د زهر و پیالې را کړې
 څه خوسرې می کونې شونډې د گلغام را
 چې می زړه بنکې وکړې تېر پرېږدي
 ډک د مینې په دې مرو سترگو سلام را
 شاعران می چې الهام له نغمو واخلي
 د شاعر حسن خېستنه څه الهام را
 خوبه سترې لالهانده کاروان گرځي
 سرمنزل د خوږې مینې په یو گام را

آزادي بنكلوم

گلونه سوي دي اغزي بنكلوم
 خزان خپلي پسرلي بنكلوم
 اوبنكي كرم چې په كې شنه شي گلان
 دخاورولاندي بوزغلي بنكلوم
 دياركوخه كې لپوني مي بولي
 خاندمه كاني په تندي بنكلوم
 چې له ژړا نه مي نغمې كړي جوړې
 ناسورزخمونه دزرگي بنكلوم
 حسنه ! له عشق نه مي گيله مه كوه
 چې بېرسري لپوني بنكلوم
 زه دساقې دميو نه يم عادت
 دافغاني گودرمنگي بنكلوم
 خوب غرخني شورانه وتبنتيدو
 دچاپېريال آه وزگېروي بنكلوم
 نادان كاروان به يې غزل گڼي خو
 دزړه په وينو آزادي بنكلوم

يوه مسته ترانه

دانن څه مست او مخموريم ، چې له ځانه گران ته راغلم
 له اغيارونه بې باکه ، په ډگر جانان ته راغلم
 که هرڅو يم اوښکه اوښکه ، نوره هيلوراسره دی
 يوامبل يه جوړېږم ، په گدا گرېوان ته راغلم
 د يوسف^(ع) خوشبو کميس يم ، روند يعقوب^(ع) بېنا کومه
 دقاصد په لاس کې خاندم ، بنايسته کنعان ته راغلم
 هغه ښکلی ، ښکلی ، ښکلی ، چې يې بدنظر ، ونه خوري
 وې ! چې ما يې سپېلنی کړه ، چې دې سوي ځان ته راغلم
 چې په وچ ساحل گلونه ، دديدن راو تو کيږي
 دارام درياب له غېږې ، په څپو طوفان ته راغلم
 دسحر دلمر شغله يم ، په جگ غره راو اوښتمه
 رقيبانو ته سورا ورشوم ، چې ستاسره پېزوان ته راغلم
 يوناسور غونډې پرهروم ، دزرگي په تل کې پروت وم
 يوه مسته ترانه شوم ، لېوني کاروان ته راغلم

گله درخُم

دژوند په بناخ کې دزړه گل په شوکوي مې ولې
 بيا به ارمان کوي دشنه پسرلي گل خونه يم
 زمانې بنکلوته مې دودکړه سپيلنی خودې کړم
 ايله چې سترگې توروې په ما کجل خونه يم
 زړه مې پښتون دی چې بېلتون ته مهلمسنا ورکوي
 رقيبې پوی دې په جفا په پاگل خونه يم
 دتکيه سغه شه بدنه دپتيم دکورگي
 ماران دزلفورانه تاوچې وي صندل خونه يم
 خیردی که وخت راته په دښتوکې اغزي وکرل
 گله درخُم هغه کاروان په بدل خونه يم

گله و خانده

زه دې اوشکې اوشکې توی لکه شبنم شم
 گله و خانده چې ستا سره همدم شم
 ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
 آزادسريمه په خدای که ورته خم شم
 پښتانه مېلمه نظرتنه مې موسکې شه
 هسې نه چې رقيبانونته دې کم شم
 يوزرگی يم ډک دزرونو له فرياده
 درباب غوندي چې سرپه زيروم شم
 ښکليه دادې څه انصاف دی ته و خدای چې
 زه چې ستا جفا، جفا بوله گرم شم
 لېونی مې دشيريني په سربولي
 دفرهاد غوندي چې غرونو ته اړم شم
 اوس که وينې يم خوشين به له خدا شم
 زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
 يوغزل يم خوباور مې دی کاروانه
 چې به سولور زرونوته مرهم شم

دوطن مینه

زخم دزرګي مې له مرهمه ځي
 اوښکې مې په تا پسې صنمه ځي
 بيا دهجرتو نو قافلې راغلي
 خدای^(ج) خبر اغزوکې به ترکمه ځي
 يا الله چې حال به يې دروح څه وي ؟
 څوک چې له مونس اوله همد مه ځي
 بل يې په جنت اور دوزخونو کړ
 داچې له گا ونډه اوله چمه ځي
 دود يې دباروتو تاوله زړه نه شو
 رنگ دسروگلونو له شبنمه ځي
 مینه دوطن مې لکه سيوری شوه
 هرچېرته چې ځم راسره سمه ځي
 داخومي کاروانه دزړه وينې دي
 څوک وايي چې رنگ مې له قلمه ځي

ز می ۱۳۶۷ د هغه شپې په سهار چې گروموف «دسالنگ قصاب» دسالنگ په لاره کې نودې شپېسوه افغانان
 واره ، زاړه زلمي په شهادت ورسول کلي اوکورونه یې وران کړل.

په کابل څه تېریږي ؟ په سالنگ څه تېریږي ؟

زمهریرمېشت ودکابل په جنت

تالاوالاهغه زېب اوزینت

چې له ښکلانه یې کیسې وې ډکې

دکابل جان له ښکلا

ډېرې سینې وې ډکې

نن په هغه جنت کې

تنکي تنکي ماشومان

لکه تنکي گلونه

سخته یخنی کې رپیدل رزیدل

اودتورسروله بېروسرو

دمرگ په سختو اویاغی سیلیو

دژوند تکرې لاندې ترپښوېر بوتل

دوږو تږو چيغې پورته وې خو چا اوريدې ؟
 دحاکمانو لاس کې
 دزړو ميوشنې پيالې کې نګيدې
 ډک ډک خمونه تشيدل ، تشيدل
 دوريت کباب په سينه
 تېره سيخونه پورې هورې وتل
 هېڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان «.....!»
 په دې نشوکې د ماتم غږونه چا اوريدل ؟
 چې دګناه په لاس کې تشې شوې دميو پيالې
 دمزه دارکباب قحطي راغله
 دپولادي شويو نسونه تش شول
 افغاني وينوته له تږو سرو بمونو څنې
 دمېگ جازونو وزرونه تش شول
 دمستومستو حاکمانو په خوله
 نارې سورې شوې چې موبده پروږي يو
 جوړې لښکرې شولې ګډې ودې
 دسالنګ لاره شوه په شويو ډکه
 دهر يو توپ له ميل نه غم وريده
 پاس له اسمانه جهنم وريده
 په واورو پټ سالنګ په اور کې پټ شو
 ژوندون دمرګ له وېرې ګور کې پټ شو

بيا دشين سترگو سترگې سرې شوې دافغان په وينو
هغه په سوله مين (۱۰۰۰۰) لامبي دانسان په وينو
هغه له وچوسره تاندې سپېڅي

دژوند تنکي تنکي غوتې هم لکه سپاندې سپېڅي

دسپينو واورو په ټکري پټ يخ نيولی سالنگ

دسرو دپوانو دباروتو په اورلولپه شو

آه ... دبي قدرو په لاس

په سپينو واوروکې ټوټې ټوټې زړگي پراته وو

لکه دبنکلي بدخشان څلند غمي پراته وو

دژوند گلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول

دغريبانو افغانانو خردخاورو کورگي

اوس ورنه ښکې کنډوالې جوړې شوې

اوس په دې لارڅي ددپوانو لښکر

چې تاريخي ماته يې وخوړله پښې وکارې

په شا راگوري نه ارم پرېږدي

په حريص زړه باندي لوی غم پرېږدي

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهيدم
 راباندې څښل نوي غزل جامونه
 لکه چې بڼه مخمورنوش کړې وي څه شل جامونه
 گلونه هسې هم گلونه وو گلونه پرېزدي
 سپېره اغزي هم راته گل گل کيدل
 الماس دپرخې يې په څوکو څلیدل څلیدل
 باغ کې دزړه مې دغزلوتوري
 لکه صفا رنگين بڼکې مرغان
 په نغموسرو والوتل الوتل
 اودمسروپه غزیدلوڅانگو
 يو يو راتلو او کېناستل کېناستل
 په دې فردوس کې مې لاڅو گامه اخېستي نه وو
 لاسترې روح مې آرام کړې نه و
 چې يوې غمجنې سوې لوې کړېکې
 رانه رنگينې نشې يووړې يووړې وبورنيدم

داحساس لاس مې لکه پانه غوندي ورپیده
 دغزل جام مې په عدم کې شو توی
 او په دې کرېکه
 دقافيو رنگين بڼکي مرغان والوتل
 دمسرو خانگي خچي پچي شوې څه پاتې نه شول
 دزړه نقشه مې شوه يودم بدله
 هغه گلشن په کربلاشويدل
 هغه خيالونه خنديدلي شول ټول وينې وينې
 زما احساس شو پرهرزلي داسې
 لکه حسين وي په سينه خوړلي
 ديزيد يانو غشي
 *نورنوخه وو خو اثروو
 ددې سوې لوي کرېکې
 چې مې زړه شويې چرونه
 ژوبل ژوبل ليکې ليکې
 زمانينکلی کلی پروت و
 داوچتو غرونو غېرکې
 درمندوکې يې ځوانان وو راتول شوي
 لکه هېرچې شي يتيم نه
 ټول زاړه زاړه غمونه
 داسې دوی په خدا سروو

ددې کلي په لمن کې
 بس په څنگ د هديرې کې
 چې جنډې د شهيدانو
 رپيدې لکه کوټرې
 غزیدلی یوه لاروه
 تکه سپینه لکه تکه سپینه لپچه
 د هجرت د قافلويې ووبنکل کړي
 په زرواره قدمونه
 خولا هغسې پرته وه
 بنکلول يې قدمونه
 دمینو د مهجورو
 د پښې بیلو
 د سرتېرو د سرتورو
 ددې لارې په سم منځ کې
 یوزلی پښه په رکاب و
 سره اورسوی و ، کباب و
 کوربې رنگ په اضطراب و
 د هجرت له قافلې و ، لري پاتې
 په زرگي يې گرځيدلې
 دخپل کلي گوډې ماتې
 نسترگې سرې لکه ډيوې يې

هدیرې ته وارولې
 سړيې پورته کړجنډوته
 بیایې تیت په احترام کړ
 څه دعایې وویله
 یو ناخاپه یې په غوږشو
 د خداوو آوازونه
 پت یې وویل په زړه کې
 خدایه شکرچې خدا هم لا ژوندی ده
 سترگې برنډې برنډې پاتې
 په ځوانانو کې گنډلې
 زړه یې خپل کلي ته لاړو
 په کوڅو په کنډوالوکې
 په پراخو درمندوکې
 په پتیبو په باغوکې
 لېونی لېونی گرځي
 کله شین شي له خندانه
 له ژوندي یار سره کېني
 یو ناخاپه بیا غمجن شي
 له زخمي یار سره کېني
 کله وژاړي په کریکو
 د شهید جانان په قبر

ډيوې بلي کړې داوښکو
 اوکتاريې په مزار کړې
 زړه يې ډېر وگرځيدلو
 دخپل کلي په گودرو
 لکه تږی مرغه بيا بېرته راستون شو
 مالیده چې دتېر پنجرې ته لاړو
 مخاطب مې شو دکلي هريو ځوان ته
 او په کړيکو کې يې ووي
 "عالمه يو تریل جارېږی"
 مادمجلس ياران ليدل چې خاورې شونه"
 چو يې وويل اواس يې
 دهجرت په قافله پسې روان شو

(۱) نوموړی آزادشعريه دووآهنگونوکې راغلی دی .

۱۳۶۷/۴/۳ نې دتريزې کلي

خزان اته !

وځانده اوځانده خزانه راته وځانده
 ستا له ژوبل ژوبل پانې پانې گل نه زار شمه
 ستا په تښتېدلي رنگ مين يم
 اي ژيره خزانه راته وځانده
 اي د رنځورانو ترجمانه راته وځانده
 ستا دولي ژيري نري پانې چې رپ ، رپ کوي
 ماته دجونگرو رپدونکي ډيوې يادې شي
 جوړ مې له احساس نه شي ياغي پتنگ
 ساه واخلي ژوندي شي په خرخونو شي
 واچوي اتن د پلو شو د سره گنبد لاندې
 لولپه شي وسوځي لوڅه شي
 پت د رنو اوبنکو په مزار کې شي
 شمع رپوي پرې دلېو جنده
 زه يې دمزار په سر
 ستا د پانې پانې گل په څېر شعرونه وشيندم
 اي خوږه خزانه راته وځانده
 وځانده اووځانده
 زار دې ديتيم غوندي څېرې نه شم
 زار دې له سپر وياغي يادونو شم

نه دي د چنار زرینې پانې دا
 پورته په آسمان کې چې گڼا کوي
 دغه د طلاوو زرین توري دي
 ښکل یې کره په شونډو داسمان پانه
 ولیکل شعرونه لیوني شاعر
 ای دلیونو خیري گربوانه راته وځانده
 وځانده او وځانده خزانه راته وځانده
 ته خو یو فردوس یې خو په غېږ د دوزخونو کې
 ژېړ زېښلی گل یې دا غزوپه خنجرونو کې
 ته خود شاعر د ډک زړگي فریادي کریکه یې
 اوښکه یې سلگۍ یې د خندلي زخم خړیکه یې
 ای دیوه ترخه ژوندون داستانه راته وځانده
 وځانده او وځانده خزانه راته وځانده

ساقی ته

ساقی ډکه پیمانہ را واروہ
 غرقې سترگې مستانہ راواروہ
 په رباب دزړه مې ښخې کره ښکولې
 په کې سوې ترانہ راواروہ
 میخانہ کې کوثرې اثر پیدا کره
 په شرابو زمانہ راواروہ
 زه ملنگ ستا ددین یمہ راغلی
 دسروشونډو شکرانہ راواروہ
 پیغلې حورې دجنت ، اوبنکو کې لامبې
 داتسپې دانہ دانہ راواروہ
 چې په روح مې دموسکا جلوي خورې شي
 مخ دې څه په بهانہ را واروہ
 چې دښکلو زړونه نرم شي کاروانہ
 یوغزل عاشقانہ راواروہ

ژور کوهی

لکه د سرو تنکو گلونو په وړو کې باغچه
 له پاسه بم راشي
 او په کې وکیني په خپلو اوسپنیزو پنځو
 یو ډبر تیاره او یو ژور کوهی
 په دې ژور کوهي کې
 هغه تنکي هغه پی مخي گلان
 چې دمین بلبل خوږو نغموته
 لاسپرلي نسیم په نازناز نخولي نه وي
 هغه تنکي هغه موسکي گلونه
 دلومړني تنکي موسکا په غبرکي
 دخپل ځيگر په وینو ولبيږي
 مرگ يې د ژوند کله ژور کوهي ته ولېږدوي
 اودمین بلبل په ستوني نیمه خواشي پاتي
 دخپلې تاندې تنکي مینې نیم بسمله نغمه
 داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په گوزار
 له تکو تورو وینو ډک یو ډبر ژور کوهی
 په کې غرق شوي ارمانونه امیدونه زما

په کې چاودلي جبابونه دي د ژوبلو هيلو
 د بڼو گانو په تار
 ترې راوباسم سلواغې داوښكو
 زما داوښكو په دې هر سلواغه کې راځي
 د ښكلي يارديدن ته
 د ناكرارو تلو سود پر هرونووينې
 كه هرڅو چيغې اونارې ووهم
 زما دا ډك زړگوتی
 نه نه دغم دغه ژور كوهی تشيپي كله
 په درد مين شم خيال مې وکړي د پرواز وزرې
 يتيم فرياد ترعرشه ورسوم
 يولپونى شاعرشم
 اودا ژور كوهی تشبيه كړمه زه
 درنگ له ډكې مشوانې سره
 دشعر قلم ترې ډكوم خوازه شعرونه ليكم
 گوندي دچا په زخمي زړ ونيواندي
 لكه د زخم پټې ولگېوي

مه گوره

زړو نو ته هم گوره اشناتش مخونه مه گوره
 هسې نه خطا شي كاغذي گلونه مه گوره
 ښكليه كه دميني او الفت سره دې مينه وي
 مينه ښكلوه خوتش اوډك جپونه مه گوره
 داڅنگه خمار دى چې په سرجا مونه واړوي ؟
 كوم ساقى ويل دوينو ډك جامونه مه گوره ؟
 تاكه د خليل عزم پيدا كړو نو گلزار به شي
 ژبي دې را باسي دلمرود اورونه مه گوره
 نه خوپسرلى يې نه خواوښكي وړولى شي
 څه! په وچو سترگو دلاله داغونه مه گوره
 دا « غنچې » « مهجورو » بېلابلانو ته هجران گالي
 تكه توره زاغله سترمن باغونه مه گوره
 وخته يو ياد كاردى دجانان په دركې پاتې دى
 اوس مې د شكيدلي گربوانه تارونه مه گوره
 ته چې د زړگي ديوه كې وينه بلوى نه شي
 مه واخه د عشق د خوبارمان قبرونه مه گوره
 زه دلبونيو له كاروان سره راغلى يم
 مست قلم مې گوره دا څيره لاسونه مه گوره

تراني

په ترانو چې زمانې جوړوم
 يم لېونی چې ترانې جوړوم
 مړه شوه په ښکلي کې جذبه دجنون
 خله داوښکو زولنې جوړوم ؟
 دښو غشي به دې ټيټ شي راته
 سترگونه بر ندي پښتني جوړوم
 بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟
 له خط اوخال دام اودانې جوړوم
 نه شته تويې تش په نامه تويې دي
 ساقی ویل چې میخانې جوړوم
 یار مې په خوب کې هم سلگۍ چې وکړي
 داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دى اغيارته يې كړې زهر مولى
 افغان زړگي نه پيمانې جوړوم
 له پښتون عشق سره مې و كړه وفا
 خويه ديدن ته بهانې جوړوم
 زه مهاجر په كې ستامخ ته گورم
 له سپينو ستورو آئينې جوړوم
 گل مخيه سنا په ياد اوسېږم په كې
 داچې اغزو نه كا شانې جوړوم
 تا لاوالايې كړي كاروان دسلگو
 يارته چې زه گيلې مانې جوړوم

وينې

کړې يې تمامې دا نګورو دبا غونو وينې
 نن دساقې په جام کې وينمه دزړونو وينې
 پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونو وينې
 خونن دې ښکل نه کړې دشونډوپه سرونو وينې
 چې په غزل کې مې ذره تغزل پاتې نه شو
 چارانه لوټ کړې درنګينو غزلونو وينې ؟
 سپرلی خونه يې دسپرلوپه وينو ولبيدې
 قاتله ولې تويوي دسروگلو وينې
 دسالار وينې دچنگېزخېمې ته نه رسيدې
 اوس تويوي دلاله نده کاروانسونو وينې
 چې دکباب مزه يې گډه شي په کيف دميو
 په سرو لېو کې پخوي دځيگرونو وينې
 راشه جهان راپسې پس له مرگه مه لتوه
 هغه دی قی مې کړې ويشتليو فريادونو وينې

خه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال

شوي مي خوري وري په ډبرو وطنونو وينې

دوصال ناوي راشه خال که په تندي لگوي

هسي نه وچې شي زما دهجرتونو وينې

په خدای وېر بېرم هسي نه چې زړه مي ټق وچوي

سل اوزر خاڅکي نه دې ځي په مليونونو وينې

خود به کاروان دمرثيو او دوپرونو شمه

پولادي غشي تويوي دارمانونو وينې

١٣٦٨ميران شاه

اسويلى

دا گناه مي وه چي تاته سپيلني شوم
 اوس مي بنه په كانهوله لبوني شوم
 غرخني غوندي په كومه رانه لاري
 بير سري په غروگرخم غرخني شوم
 چي پيرزو دي ياره ولي په مانه دي؟
 سنا ديدن ته سترگي سترگي اوزرگي شوم
 كوه ناز خوبيا به ديرگلونه راوپري
 پس له مرگه چير ته زه كه راژوندي شوم
 راشه مه وپرپره گل مي داوربل كره
 دا خواهسي رقيبانونه اغزي شوم
 وينم خوب وايم چي زيري مي درباندي
 په سينه به دي زنگېر مه خوندي شوم
 دخيگر كياب مي وخوره ديار غمه
 زه په مينه كي سخي او مپرنی شوم
 هغه ورخ به دجنت وي چي ته وايي
 خنده خنده ستاد هيلو پسرلي شوم
 چي يي خوله غواړمه وايي لري لري
 دشيدودسر پيروي يم تنكي شوم
 عاشقان به مي غزل دكاروان بولي
 زه له زره نه راوتلي اسويلى شوم

پسرلی راځي

چې ډېوه مخي پار موسکي راځي
 دماښامونو مخ روڼي راځي
 دزړه کودي کې مې ساتلي ورته
 په تور پېکي به يې پيري راځي
 راځي فردوس نه دښکلا پرېښتي
 په خوږ وطن مې پسرلی راځي
 روغو دمېنې احترام يې وکړي
 دجانان درته لېوني راځي
 مهجورليل به تنده خود ماتوي
 دگل په لاس کې کندولي راځي
 يرون چې مات و دجفا په کاڼو
 په غنچو پټ هغه تندي راځي
 له پاسه غبر راځي چې سر نه شي وړي
 داپشیا زړه ته يې پورې راځي
 د آزادۍ پېچلې ته يې هم شي
 په سړيې نن سبا ټکري راځي
 له گل غوتو نه به مچکې واخلم
 خیر دی که پوندو کې اغزی راځي

بنکلیه که اوس می وینن کړې عفوہ غواړم
 بیا به نه درد اونه زگېروی راځي
 کړويې راوینن دا میدونو کاروان
 دزړه جرس کې می شرنګی راځي

۱۳۶۸ نېي دنریزې نلی

غوښتنه

څومره دې له خدايه په باربارغوږم
 څه وکړم خوزړه ته مې قرار غواړم
 «ستر ارمان لرم چې آواره گرځم»
 خلکو دجنت غونډې ديار غواړم
 بيا چې غرخنۍ گلوکې ورغړې
 سوو لور دښتو کې بهار غواړم
 ډبر په تنها يۍ کې بوږنيد لي دي
 جوړ په هر گودرلندۍ بازار غواړم
 مرم دچتو ژنيو په اتن پسې
 چينغې د قربان اويکه زار غواړم
 سترگې مې چې ډکې له گوهر و دي
 زه خو دينارنه غواړم ديدار غواړم
 وړک خواږه ياران چې سره بيانومي
 پټ په تورو شپو کې سپين سهار غواړم
 داغ نه يې مچکې چې بورا واخلي
 مسک په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تار کې وپېښه
 زړه مې د محبوب په غاړه هارغواړم
 ولې مې غلام خاندي په عشق پورې؟
 ژوند د آزادۍ که نه وي دارغواړم
 دا چې د غزل ځيگر مې وينې شو
 وينې يې سر خي سغا په رخسار غواړم
 نور په ناسور زخم غشي وړې نه شم
 اوس ورته دمینې پرسغا غواړم
 ورك به مې كاروان په ډيرو لاروشي
 زه ورته يولار او يو سالارغواړم

دعا

په هر درشل به لکه خوږ باد د سبا تېرېدم
 سوراسویلی شوم چی په سیمه داشنا تېرېدم
 دژوند صحرا که وه اغزنه خودگل په ارمان
 زه دتیا کوپه پڼو کې په صحرا تېرېدم
 دمحبت کوڅه کې کاهي په تندي وریدل
 خامخا زه به لېونی وم په خدا تېرېدم
 عشقه دا خومره دې خود دار کړم چې له ښکلي ساقی
 دمودو تېری وم خو بیا هم بې پروا تېرېدم
 دیار دسترگو په زیارت کې وې داوښکو دیوې
 زړه مې په نذر کې و ایښی په دعا تېرېدم
 زړگي ویل دميو جام یم خوساقي مې پردی
 جانان مې پاتې شو اغیار ته په شرنکاتېرېدم
 دلاله زار ځایونه ونیول دویڼوڅپو
 دا زما دښتې وې که سم په کربلا تېرېدم ؟
 چې وریټ مې ولید دېمونو په لېو کې پتنگ
 شمعی ویل چې اوښکې اوښکې په ژړا تېرېدم
 سترې کاروان وم خو په خوله مې داد عاوریده
 خدایه دلارې مل مې راولې تنها تېرېدم

داوښکو سپرغی

لږمې درېټ کره د لمبود لویټو په لمن
 پتنگان تل کوي خوبو نه د دیوو په لمن
 زما دزړه په وینو ښکلی شوې خونخواره اشنا
 پخوا دې کله وه سرخي د اننگوپه لمن
 په تېري زړه مې کوټري سترگې راووروه
 بس دی داغونه لگومه د تو بویه لمن
 راوړه لېموته دکړو بنو په څوکو دیدن
 پتري لگيري تل د ماتو کچکولو په لمن
 ټوټې ټوټې زړه مې راټول کره چې یوه غنچه شي
 چې درنه پرې نه وزی تړه یې دکمڅو په لمن
 دغمازانو په خدا به لمبې ولگوم
 سپرغی داوښکو بلوم دا سو پلو په لمن
 بتانو زیری مې درباندي ابراهیم به راځي
 بیا به پراته وی دړې وړې دکعبو په لمن
 لکه شهید چې دگلو نو په څادر کې وي پټ
 خوبه غمجن گوروگلو نه دسپرلو په لمن
 حسنه په قدر دې یوازي لېونې پوهیږي
 عشق وربنودلی دی سبق د زولنویه لمن

بيگا مې خوب کې وچې خانکې په گل پتې ليدې
سبا به سپينې لېچې راوړې دبنگرو په لمن
د آزادۍ ليلا کاروانه خال په زنه غواړي
دوينو څرکـدې که څرگندشو دنفمو په لمن

پېښور کبابيان ۱۳۶۹

د آزادي شمعي ته

د آزادي شمعي بليږه او خليږه راته
 په تګو سرو شونډو موسکي شه راته
 په هره اوبنګه کې خنډيږه راته
 زه ستا دميني يوليوال پتنگ يم
 زړه مې لوګي شه له تا
 او آزاد سرمې نذرانه شه ستا د بنګلو لمبو
 ستا په لمبو مين يم
 ستا په رنځامين يم
 که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
 نو د لمبو د سره گنبد لاندې مې غلي پرېږده
 پرېږده آرام وګرم
 خوږ ابدې آرام
 راباندې جوړ کړه د سرو اوبنګو مزار
 او په هر ګوت باندې يې ورپوه
 د سرو اوشنولبو رنگيني جنډې

د زړه کېږدی

ماد احساس په دښته
 د غزلونو د گلونو خواکې
 د زړه کېږدی درته خوره وړه کره
 ته په کې اوسه زما مسته زما ښکلیده پاره
 په تورو خنو کې کتار لگوه
 زما د ښکلو غزلونو گلان
 چې د شپې ستوري درنه و شرمېږي
 کله ناکله د کېږدی لمن کې مخ راباسه
 له تکر تورو اوږدو خنونه یلدا جوړوه
 د جنتي حورې په څېر تنکي نازونه کوه
 دومره خوره شه راته
 لکه په شونډو دیتیم وي غځیدلې موسکا
 خو ... یوه خبره زما هم ومنه
 دلته به اخلې قدمونه خود مینې په نوم
 ته به له خپل حسن نه مسته شي بدمسته به شي
 ددې کېږدی مراغلي به وشو کوي
 خدا پرو دځان په خاطر نه وایه
 بیا به د ناز خوږونه چېرته کوي؟

دموسکاساحل ته

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانوتو په سر
 لکه چې پېغلې وي ختلې دماينو نو په سر
 گلپانو غېږې سره ورکړې پاچهې شوه دگل
 نسيمه والوزه دغوڅو غوڅو زړونو په سر
 مين بلبل دهجران غشو په سينه ويشتلی
 خوب يې حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
 دوزخي تندي ته مې کلکو توبو ماته ورکړه
 ساقې سپرلی دی راځه تاوشو دخمونو په سر
 زگېر ووکې ځکه نوم دښکلی په واروار يادوم
 دعشق سرود يې مالیکلی دزخمونو په سر
 داستان دزلفو راته وايي دچوپښيا په ژبو
 هغه گېډی گېډی بېرې ددېوالونو په سر
 راځی، منگو لو کې غنچې غنچې گلونه ورکړو
 هغوی چې کانهې وروي دبهارونو په سر
 خدايه! کاروان مې دموسکاساحل ته ورسوه
 څپې څپې شو دسرواوښکو دسيندو نو په سر

زړه

مه وله بنیینه په کاهو مه وله
 دا پاکه کعبه په کاهو مه وله
 تږي پاتي تږي دي زاهده پام
 ډکه میکه په کاهو مه وله
 خله یې یزدان ته په سلگو لیرې
 بنکلی پرښته په کاهو مه وله
 جام کې دې دوی نورنگ گدکړی دی
 اې ساقی! تویه په کاهو مه وله
 خدای په غزلیزوگوتو جوړه ده
 پوه شه در دانه په کاهو مه وله
 پربرېده چې د ژوند بوراپرې وناخي
 دا دگل غنچه په کاهو مه وله
 چیرته به کاروان دپتنگانو ځي؟
 مړه به شي ډیوه په کاهو مه وله

تزلزل

کڙي وري چي په اغزوکي ويالي وبهيدي
 د گل تصوير پسي رهي ائيني وبهيدي
 سرخي دي مسته اننگو کي شوه چي اوروانخلم
 زماله زړه نه دسکروټو چيني وبهيدي
 ساقې راځه چي له خمار نه مي زاره وچاوده
 ژوندمي درجار که دي سخي ميخاني وبهيدي
 شپه به په نن سبا کي بنکلي سبا وزبروي
 لکه شيدې دشپي له تيو سپيډي وبهيدي
 دپتنگانو دکاروان تنده يي ماته کړله
 دموم لستيو کي چي پيغلي لمبي وبهيدي

زما دروح دکناره په خوځکه

سړې وړمې چې په لدواوعطر جنو گوتو
 د گل غوتيو ډ ډې و تخنوي
 له پاهو پاهو نه ماشوم خوبونه وتښتوي
 چې وچې غور گې په يو تاند پېغلنوب وغزېږي
 او دمېن بلبل له مستې شرابي نغمې نه
 حمل واخلي

چې گل کاسې په سر ماشوم گلونه وزېږوي
 دوچو وچو خزانونوپه اغزنوزروڼو
 ارغوانې اورونه ولگوي
 چې وچ زاهد وچو توبوته بهانې لټوي
 دتاک په رگ رگ کې دښو خزاني لټوي
 چې داسمان په شنه درياب کې لاسپوزنه سپورمې
 لکه اروا ديوي شهيدې پېغلي
 په نوراني منگولو
 دشنه داوڼي له شني حولى نه ښکلی سپين گلونه

درسولانو دایمان غوندي مهین گونه
د چامینو دوعدي په بور نېدونکې ځمکه

ووروي

چې د سپېدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاوو ویلي شوی سېلاب وبهوي
او د تیارو د فرعونانو طلسمونه یوسي
زما دروح د منارې په څوکه
زما غزل د سپېلنيو په څېرو سوځوی
چې د ښکلادقاتلانو په بدرنگو سترگو
مهرونه ولگوي

۱۳۷۰ ز می

نریزې تنی

دورموبدرگه

خزانه خدای دپاره گل یمه ما مه شوکوه
 زماله تاندو گل غوتونه موسکامه شوکوه
 اغزیه پربرده له غنچونه چې مچکې واخلي
 تنکي پاسته ماسته وزردبورامه شوکوه
 ته خبرنه یې؟ سترمن سحراوده دی په کې
 په پولادي پنجودزلفویلدا مه شوکوه
 ددکو سترگوزیارتونه دې لیدلي کنه؟
 دچا سپېر وشونډوکې پته دعامه شوکوه
 دغوچه پېر زني په شنه خال یې چېرې مه لگوه
 دبنکلاتوب له پاچهۍ نه پاچامه شوکوه
 هجرانه پربرده چې دیارکلي ته ورسېږي
 له مینانونه دمینې سودا مه شوکوه
 دشنه اسمان دبحرپېغله دې غوتۍ ووهي
 دغریبانو له اوردو شپورنیا مه شوکوه
 چې بدرگه یې دورموخې له کاروانه سره
 دغزلونوڅانگه گل بڼه ده دامه شوکوه

پېغله شوگیره

چې دخمار په کاهو زړه لکه بنسینه ماتیري
 مابسم الله په خینلو کرې ده توبه ماتیري
 شوگیره پېغله شوه ارمان ته خې په سره ډولۍ کې
 وینې یې قی کرې دمشرق په خنډوشپه ماتیري
 بیاراته ولي دغزل غزال دنازپه غشو
 کره وره په کرشمو لکه لینده ماتیري
 د عشق ساحل غبرکې نیولې نه وي بیا ودانگي
 بندکلی د سیندمسته خپه ده په ستنه ماتیري
 نسیمه ته خودخزان دسیلی چم مه کوه
 غورگي دگلویارپه شادی په بانه ماتیري
 خودبه دخیال په تشولپچویاندې سرلگوم
 دلپونۍ پېغلی بنگرې غونډې . وعده ماتیري
 زما په خیري گربوانه ستا د پنجوقبضه ده
 وا پس مې زړه ته دگوهر و قافله ماتیري
 په سربې واچویء ملگرو دغزل پورنی
 دسترمنی پښتوخدای مه کره پرده ماتیري
 ستا د دیدن دتلو سوکاروان په غبرکې نیسه
 چې یې تندي ستا ددرشل په دروازه ماتیري

د نورو چينه

که دمینې یونظر دې په ماو شي
 وچ زرگی به مې دنوریوه چینه شي
 جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي
 پرېرېده پرېرېده چې لېمه دې په ماسره شي
 خدای خبردی چې دې مورپه دیدن شمه
 مگردا چې که مې ټول وجود لېمه شي
 داوردوخنوپه شپه کې مخ ډیوه کره
 هسې نه شوگیر وهلي به پانده شي
 ساقی جام ورته د موسکو شونډو راوړه
 محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي
 د داغونو پسرلی ته مې لېراشه
 چې جیکرمې لاله زارغوندي لېه شي
 د عدم په لوري درومي په موسکا شه
 چې دهیلو کاروانوراستا نه شي

ډيوه مخيه پتنگان دمستې مينې
 ښکلوې دې که هرڅو سوي سکاره شي
 ښکليه لږخودساحل غاړې ته راشه
 چې جذبات مې لکه سيند څپه څپه شي
 خندوي به مې کاروان داوښکو هاله
 چې دخورلکه امبل په گربوانه شي
 مستغني به مې کاروان له بدرگوشي
 دجانان دنظرغله دې زما مله شي

۱۳۶۹/۳/۲۴

دهندار و ماهی

هلته په بن کې وه ولاړه دهندار و ماهی
 هغه چې خدای وه جوړه کړې د بنکلا په گوټو
 په دې بنکلو کې بنینه یې ماهی کې
 یوه له نوردکه سپورمې اوسیده
 یوه رنگینه دیناگی اوسیده
 کله به یې هارد سپینو ستورو په گربوان زنگیده
 کله به یې ټال د سرو غوټو په گلستان زنگیده
 په دې ماهی کې د نغو مرغانو خالی وکړې
 له دې بنکلو کې بنینه یې ماهی نه
 د پسرلي ورمو خولی خولی عطرونه یو وړل
 له دې ماهی نه چا مینو له دیدنه لېرېز
 پتري وهلي کچکولونو یو وړل
 خودا ماهی دغه رنگینه ماهی
 چې خدای په خپله جوړه کړې وه دمینی په نوم
 په غزلیزو گوټو
 چادکینې په کابو وو پشته زړې زړې شوه
 په دې ماهی کې اوسیدونکې سپورمې
 تندر و نو بیه تیاره تیاره شوه
 د پلوشو وینه یې وڅڅیده مړه پوره شوه

رنګین سفر

مورله تهاکو زړونو
 پښوته پڼې جوړې کړې
 دژوند سپېره دښته کې منډې وهو
 رډو قدمونه دلخظوبه اغزو
 اومورپه ښکلو مین
 ښکلي په ګلو مین
 په پسرلیو مین
 دپسرلیو مینانوته ګلونه راوړو
 * * *

موردرنګین سفررنګین ملګري
 دپسرلیو مینانوته ګلونو پسي
 داوږده خوب اودچوپتیا کلي ته ورسیدو
 زمورپه کلي پرښتې رپوي
 سپینې اوښنې وزرې
 موردرنګینو پسرلو ښکالوته
 غلي غوږونه ایښي

دنظر کدی

لکه دغره له بانډو کډې بارشي
 تشې جونگرې يې تنها شي پاتي
 داسې زما دسترگو
 جونگرې تشې پاتي
 ستا دنظر هغه د دوو شپو مهاجرې کډې
 خدای خبر چيرته لارې؟
 زما دسترگو دجونکرو درې خلاصې پاتي
 چوپه چپتيا ده تنهائي ده په کې
 ستا انتظار گرځي راگرځي په کې
 د هربانه په څوکه
 ډيوه داوښکو په سلگو سلگو ده
 زما ژوندون خوښې تا
 تياره ماښام دی لا اوږدېرې سبا کېرې کله؟

په دې تياروبه سحر كله راځي ؟
 ستا دنظر كډې به كله راځي ؟
 ستا د وصال سحر به كله راځي ؟
 منم چې ستا د نظر كډې خو ، به
 ډېر شيبې په رنگينو واړوي
 ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
 ډيرې ليندۍ به ورته گډې شي په زيراو په بم
 خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو گلان
 په يوبهار كې هم موندلې نه شي
 هغه زما د نغمو سوزاو گداز
 له مطربانو اورپدلاي نه شي
 نو دنظر كډې دېزر راوله
 زه به دستر گوپه جونگړو كې بيا
 د بنكلواو بنكو گلان ووروم
 ته دنظر د ډيو و
 يولوى كاروان راوله

۱۳۶۵ / ۴ / ۲۴ نې د چور كونډي لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مینې

څڼوته درځي خواه چې پښې دگل تناکې دي
 وسوې دخزان په اور جامې دگل تناکې دي
 په زخمي بلبه دوصال سندرې وبوله
 ماتې کره پنجرې بکرې وړمې دگل تناکې دي
 پټ په کې دحسن آیتونه ژریدلي دي
 ښکل یې کره په ورو ورو سپارې دگل تناکې دي
 بل کره داسمان په اور دبلي سپوږمۍ دنور تيلي
 سخ دتوروشپو دی چې ډيوې دگل تناکې دي
 جوړ په کې غوښند د پولادي آسونو څله دی؟
 نه ویني؟ رانده دي؟ چې کوڅې دگل تناکې دي
 زړه کې مې کاروانه د تناکو څمې تک وهه
 مینې مهاجرې دي څمې د گل تناکې دي

سپين کچکول

مردې کرم ساقې په تشو تشو بهانو
 اوس مې په کفن کې پټوه د پيمانو
 گورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
 تنده خلاصومه دخمار له زولنو
 جار له تخيل لکه ماشوم مې نازوي
 سړيې زما ايښې داشنا په ځنگنو
 راشه سپين کچکول له شنې کرکۍ رازنگوي
 ماوتابه وړې لکه دستورو ددانو
 وخت يې ويرکې واغوندي دغم تورې جامې
 بس چې افسانه شي د ډيوو د پروانو
 جارشمه له ښکلي چې شونښکلی عزرائيل
 اخلي رانه وروورو سترې روح په ترانو

سپینې سندرې

شرنګا جاري ده اولا چوپه نه ده
 دلېونیو په یاغي مړوندو
 دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
 شنه بنگرې شرنګ نه کوي
 په سپینو لېچوکې دي غلي ملي
 لکه کوچني ماشومان
 په زړه کې پتې دشرنګیدوالف ، بی ، تی یادوي
 یالکه شنه توتیان په بنکلو خانګو
 ناست دي پستی پستی نغمې یادوي
 خیردی که ژوند شو ددېوانوزندان
 دتورو شپو چوپتیا به تل ماتوو
 دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
 زمورپنجرې ته هره شپه سپینه کوتره راځي
 لکه اروا دڅوارلسم دسپورمې
 دابنایسته بناپېرې
 ټومبې گلونه ددې تورو زولنو په کړې

لکه دخدای له خلیفه سره د عشق شاعره
 د زولنو په پولادي ذهن کې
 سپینې سندرې کړې .
 له مسته شرنګه به کړې کړې شي
 دلپونيو د مړوند زولنې
 په سپینو لېچوکې به شنه بنگرې ټوپونه وکړې
 لکه توتیان په خانګو
 شرنګا به بیا جاري شي
 دشنونګړو شرنګا

د پر خو تنی

تنی د پر خو دغوتی تیونه و تخنول
 پستوورمولکه ماشوم گلونه و تخنول
 چبرته مین شو په شیرینه بنایسته پسرلی
 په فرهادي تېشه یې ښکلي غرونه و تخنول
 خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
 دالوت مینې دبلبل وزرونه و تخنول
 بیا به دخيال دښاپېری په زنه ږدي خالونه
 بیاسربریو لېونو زخمونه و تخنول
 ساقی دچاپه توبه وارپه وارگولی وروي ؟
 دميوخاخکو ، خاخکو تش جامونه و تخنول
 زاهده پام چې دنغمونښامار دې ټک نه وهي
 دچندې رباب مطرب تارونه و تخنول
 سنا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې وروي ؟
 چې دهوس چینجو دپروزرپونه و تخنول
 دتورو ورپخو په ژړا پورې یې وخنډول
 لمرپه نوکارو دبوډی تبالونه و تخنول

زېږه وينه

د زړه په سړمې دې خوړلې دهجران تېرگي
 په سړومې سره کړل دوصال د تصوراننگي
 دروح په پانه مې په زېږه مهاجره وينه
 په لېونۍ او په شاعره وينه
 د عشق په پاکو تورو وليکله
 دخپل جانان د ابدیت سندرې
 دخدای سپېڅلي خليفه ته دالقت سندرې
 لاهې په زړه کې زېږه وينه پاتې
 لکه د زېږوزعفرانو په څېر
 چامې د زړه له مشوانۍ نه قلمونه ډک کړل
 له شکرانو نه يې جیبونه ډک کړل
 ساده مسينو ته په غوره اودرنه شکرانه
 زما د زړه په زعفرانو تاويزونه ليکي

تلوسه

زموره مينه دجنون سرحد ته ورسیده
 اوزموروزرونه دکبانو غوندي
 په وچه ژوندنه شي کړای
 موردانگار په سريو خوب ليدلی
 اومورددار په سريو خوب ليدلی
 څه شو يوسف څه شو؟؟
 ها خپلو ورونو څورولی يوسف
 هغه په څا کې غورځيدلی يوسف
 هغه زموره دخوبونو پاچا
 غواړو دخپلو خوبو غوتې ورته وړاندې کېږدو
 اونظرماتي ته يې زړو نه لکه سپاندې کېږدو
 چې دتعبيراود مانا په گوتو
 کړي راته خلاصې دخوبونو غوتې
 زمورددسولور زړو نو غوتې
 زموردمينه دجنون سرحدته ورسیده
 اوزموروزرونه دکبانو غوندي
 په وچه ژوند نه شي کړای
 دلپونو خوبوجانان غواړو
 دميني ورکې قافلې ته يو څاروان غواړو

زمورپه زړوکې نه عا پيږي دديدن تلوسه
 داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
 لکه دمستي زليخا په شاني
 ږدي دمستي اود خمار گامونه
 ديوي باکه پېغلتوب په درشل
 اودازمور دتلوسو زليخا هره شيبه
 بنکلي يوسف ته دوي ملالې سترگې
 دسوال خولي غوږوي
 خو هغه بنکلي يوسف
 هغه زموزه دخوبونو پاچا
 لکه بنکاري نه ترهيدلي غرخه منډې اخلي
 اودحسينو ا داگانوپه زور
 ورته اووه بندي کوټې خلاصيري
 دزليخا پنجوته
 تش ديوسف دکميس
 خيري لمنه ورځي
 اودحسين يوسف دخيري لمن
 په هرپوتار کې غځيدلي برېښي
 دتلوسو داوښکو
 دتلوسو دوينو
 يو خو رنگين تارونه

دگل پانو پتی

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سر په یوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وینو دارې

د یوې د یوې شوې سنا دیون دلارې
ته بې پروا تپریدې

زما په خوادې یوه موسکې کتنه هم ونه کړه
خوزه په تایم مین

هرڅه زغملی شم خوستا دخوږې مینې توهین
تویه تویه کله کیدای شي د مینو په دین
ما د د ردونو په نیلي سنا بدرگه کوله
دتنهایی په لویه دښته کې مې

یوازې پرې نه بنودې

اوما د ژوبلو احساساتو په تنکیوگوتو

سنا په دې کلک اوډبرین زړگي کې

دخوږې مینې تخم وکرلو

سنا په خپره کې انقلاب راولم

تاته یومست پسرلنی غوندې شباب راولم

چې داغزیو لښته وسوځوي

اود تیارو داوردو څڼو لاندې

دسپین سبا لپچې راوغزوي

په ژوبل زړه مې دگلپانو پتی ولگوي

اخترپه کیسه نه پوهیږي

دمین زړه اوورک دلبرپه کیسه نه پوهیږي
 رانه خدا غواړي اخترپه کیسه نه پوهیږي
 په پېغلو سترگوکې دمینې کرشمې لټوي
 دنړیدلي وچ گودر په کیسه نه پوهیږي
 غواړي چې مست شي په شرابو باندي ولبيږي
 خولپونې دمانت ساغربه کیسه نه پوهیږي
 ملگرو خود به اوس داوښکو ډيوې بلې ساتو
 دشپې واکمن دسپین سحر په کیسه نه پوهیږي
 چامې په خوله باندي مهرونه دسکوت وهلي
 یارمې پاگل شونډنظرپه کیسه نه پوهیږي
 چې مې کچکول کړې ورنه سترگې موسکې ولې نه شو
 ښکلی مغرور دقلندر په کیسه نه پوهیږي
 کاروانه خو به گيله من گرځي لږداخوواوره
 بې قدر وخت دی دهنر په کیسه نه پوهیږي

ژوندي گلونه

سترگي دي پربرده چي شيندي گلونه
 ډبرمي ياديږي داژوندي گلونه
 ستا دکړو بنو په شپول کې راگير
 لکه اغزيو کې قيدي گلونه
 زه دجانان ددر په کاهو مين
 پرپرديء چي بنکل کړم په تندي گلونه
 په تورو خنو کې يې ډبرلگوه
 شنه مې دزړه په مات کودي گلونه
 نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
 سبابه راوړې د ريدي گلونه
 ډبرې وعدي دي په بانه خوږې
 په کار مې نه دي دار دي گلونه
 کاروانه زه ورته حيران پاتې يم
 چې دادچا دغزل دي گلونه

داشنا هينه

سحر مابنام يې په سوالونو غواړم
 ښکلی اشنا په زيار تونو غواړم
 لکه شينم يې منت بارشومه زه
 گل نه مچکې په لعلونو غواړم
 ستا په درشل کې خوتش بدلیدل شي
 خیرد دیدن په کچکولونو غواړم
 بهار به څه کر مه بې تانه صنم
 زه خو رونق د بهارونو غواړم
 مين زړگي مې وچ کودي نیولی
 بیادې په ډکو گودرونو غواړم
 په ورځ مې هپرنه يې باور دې و شه
 په نیمه شپه دې په نفلونو غواړم
 چې په کې ستامینه ونه سوځېږي
 مرهم په سوو پر هرونو غواړم
 راشه چې خوله په خوله دې ووينمه
 څو به دې کیف له تصویرونو غواړم
 چې مې خپې په هرغزل کې وکړي
 لکه شراب دې په مو جونو غواړم
 هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
 اوس به يې چبرته په ملکونو غواړم
 کاروان که ستا مینه ترې وايستله
 زړه يې سوری په خنجرونو غواړم

اهدا: زموردکلي بوي بوري مورته چي دوه زلني مجاهدزامن يي په يوه ورځ شهيدان
شول . دوه څاخکي اوبنکي

له يوزرگي نه راوتلې دوي توتې پرتې دي
جدا له سترگو دوي دسرو اوبنکو قطري پرتې دي
ته واچې دوي شهيدانو جنازي پرتې دي
په سره کفن کې دڅيگرپه وينو سرې پرتې دي
غواړي چې پورته فريادونه عرش ته ورسوي
دخدای^(ج) په درکې په سجدو دوي پرېنتې پرتې دي
چې دارمان په اننگوکې يې ډيوې کړې بلې
دژوند په کلي کې دهيلو هديرې پرتې دي
چيرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلې
چې په ماتم کې يې دسروگلو غنچې پرتې دي
په دې ډيووډبرې لمبې دبېلتا نه شوې تېرې
د پتنگانو په وصال پسې ړندې پرتې دي
د خاموشي په سلو ژبو ژبغراندي راته
نورپه کې څه دي دخواږه وطن کيسې پرتې دي
د خوشالي تکري ترې يووړل دهجران سيليو
دهيلو ناوې دي بوبندې يې پردې پرتې دي
خدای^(ج) خبر ولې يې اسمان په زړه ماتم وروي ؟
لکه څپمې دمهاجرمراندي يې پرې پرتې دي
دجهان تروپرې د عمرتندي ماتې کړلې
په خپله تېرې دي خوتېرو ته چينې پرتې دي

د تېرو ساغر

د زړه شیشه مې چې په کاهو ستمگر ماتوي
 ولې له تېرونه دمینې ډک ساغرماتوي ؟
 دنظرماتي سپیلنی شومه دعشق په لمبو
 رانه تاویرې دې که یار په مانظرماتوي
 اوس که مهجوره غوټی پته ده دشپو په ټکري
 مین بلبل سره به ستر په سحر ماتوي
 گوریء پیزوان یې درمانگر شو د زیپشلوزرونو
 په بنکلو وړانگوکې زېړی دمازدیگرماتوي
 راته موسکی شه اونغمه رانه دمینې غواړه
 چې وچ زړگی مې کله تنده په گودرماتوي
 مینه ژوندی ده مینه نه مری په دیدار مینو
 دشمن د مینې که کچکول دقلندرماتوي
 غېبرکې به راوړي دچندنو جنتي خوشبویي
 شینکی طوطي به پنجرې په خپل وزرماتوي
 سبا به خامخا کاروان په مات تندي بنکلوي
 نن که جانان راته د درپه کاهو سرماتوی

دشپو نهنګ

دگل په قبريې جنډې کړې دبورا وزرې
 دزره فرياد مې کوي عرش ته د دعا وزرې
 د يار په درکې رقيبانوندومره وويشتلو
 چې له کچکول سره شوې ماتې د گداوزرې
 شوه غلبه دشيطانانو دانسان په مېنه
 لږخو خپرې کړه جبرئيله په دنيا وزرې
 بلې داوښکو د ژوند ون په مارغه ووریده
 اوس يې پرواز ته نه جوړېږي دخندا وزرې
 خدايه رنځوره ښکلې بيا کړې دښکلاووميره
 چې مې ږانده نظرته ورکړې درنا وزرې
 مورېږي په تشو گوگلوکې زړونه ونښتېځل
 گونډې زمورډيوې هم وکړي دبرېښنا وزرې
 دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
 سحرچې وغځوي سيندکې دطلاوزرې

د شهيد محبوبا

پروڼ يې غېږله گلوډکه وږه ديا رله پاره
 نن يې گلونه شوکول خو دمزارله پاره
 دورک پتنگ ديباليدودانتظارله پاره
 ژړانده شمع وه دحشر دسهار له پاره
 د پروڼ سروه نن وهله دخزان سيليو
 لکه جنډه په رپيدو وه د يادگارله پاره
 لکه بلبله چې په غشويې سينه ولگي
 ژبه يې نه شوه جوړولی دچغارله پاره
 د ناوې توب داسره جوړه ورته داوړجوړه وه
 ژوندون يې څه وو؟ قيامت وو د دیدار له پاره
 ناڅاپه سرې سترگې يې پورته کړې دهسک په لوري
 د غم ناره يې کړه د لوی پروردگار له پاره
 وې! چې پروڼ به يو منصوردحق په چيغو سرو
 نن سل سروونه انالحق وايي د دار له پاره
 قافله تارپه تارپرته ده ولي نه رادرومي؟
 څومره دزرونوگلان توی شول دسالارله پاره
 مورد دا غلو ځيگرونو ده ډالۍ راوړې
 د آزادي د يوه ښکلي لاله زار له پاره
 زړه يې دسترگو د اسمان په لاره وورلوه
 د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

ډيوې

دا خطر اب په سيلۍ مړې شوې دسکون ډيوې
 اوس به په شپوکې بلو د ځيگر خون ډيوې
 سرته مې ايښې تصور او رينې لپچې وې خو
 په لمبو ويلې کړې د "اصل" د پيلتون ډيوې
 ستا په اوږه زغملی نه شم دمرگ يخ لاسونه
 خدای (ج) دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډيوې
 ته خوديوه دسولوويې بدله نه شوې
 که د لمبو سالو دې سوروي که زرغون ډيوې
 پتنکه هلته دې راتگ توهين دميني گنم
 چې سروې ايښی د مرگوتې په ځنگون ډيوې
 پرخه ، گلاب مې هم په زړه لکه چېرې لگېږي
 چې د دلبر په انگو مې کوي يون ډيوې
 مورلاروي يو دمحل ډيوې موخه پېژني
 زموږ کاروان به ښکلوي د سباوون ډيوې

بنکالو

زه خوبونو وړی نه وم

خوب له مانه مرورو

ستا دهجرتپروغشو

په دوو سترگو و ویشتلې

و، له درده تښتیدلې

دوحشي غزال په شانته

دعدم څنگل کې پروت و

* * * *

ماساقي لیدلې نه و

زما تنده ماته نه وه

ماکنډول تش کړی نه و

ستاد یاد جنتي گوتو

زما سترگې پټولې

تصوردې راته غېږوه غوزولې

څه پسته ورپښمینه غېږوه

په خمارلرلې خوب ته مې زړه وشو

تصوره ! ستا د " اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو

خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم لیونی دی
 په سکروتو په اغزو کې
 دارام خوبونه غواړي
 * * * *

له مستی اوله خماره
 عجیبه شوم بېکراره
 خدایه مانه لیده لاره
 په سکروتو کې پینی بیلې
 گډیدمه تلمه تلمه
 مستغنی وم ستا په یاد کې
 له گلونو له گلزاره
 یو منصور دې رانه جوړو
 پارمې نه کیده له دازه
 په بارباز مې یادولې
 زما عشقه زما یاره
 په تندي باندي مې ښکل کړل
 ستاد درکانه په مینه
 دښکلا گل ته مې ورکړه
 په هدیه کې تانده وینه

* * *

شوگيرې شوې چټې پېغلي
 دارمان ژبې اوده وو
 هغه ستا دحسن کلي
 هازما دميني کلي
 پروت و، داسې غلي ملي
 لکه پروت دچاگمنام شهيد مزاروي
 پرېنتوپرې دشينکي اسمان شين شال وي غورولي
 دسپورمي وړانگنه شمع
 ورته ځل وهي بليبري
 چې له تاويې سپيني اوبنکې
 لکه ستوري رابهيبري
 * * * *

دنسيم يوه پستوکې خپه راشي
 د مشکينو خنو بوي يې
 په څولي کې وي راوړي
 لکه خدای په قدرتونو
 پسرلي وي راتول کړي
 پرېنتو په يوه غوتې کې وي راوړي
 لېونوته يې ډالي کې وي راوړي
 يوه څه خوره نشه وه
 څه خوږې جوتې يې راکړې

څه بڼکالومي واوريدله
 د ختيز لوري ته گورم
 دتنکي لمر په سالو کې پته پته
 دخويونو شهزادگۍ مې
 په موسکاموسکا رادرومي
 رانږدې شي و دريږي
 دتنکي لمر په سالوکې
 اودتورو ورپڅو لاندې
 لکه گل راته موسکي شي
 زماسترگې بوراگان شي
 دنظروزي وکړي
 له حسيني گل کعبې نه
 طوافونه کوي چورلي
 خواي کاش چې مې په پښو کې
 وي پراته لکه مارونه
 دطلسم زنجيرونه
 دخويونو شهزادگۍ مې
 داسې وتښتي له سترگو
 لکه خوب دپهرزلو

زُه اوښه

زه دارمان له قافلې نه پاتې
 د محبت له کلي لري يوجهان لري
 په يوه اغزنه په يوه سوي دښته
 د درد له ناوې سره
 په ويښه شپې تپروم
 د مرگي وري سېي چاپردي رانه غپي راته
 د زغم په لاس کې مې چاره دمجبوري نيولې
 دژوند له غوښتونه مې
 سپيوته بو ټي نيولې
 اود دردناوې ته دسرو وينو خالونه ردمه
 خونه

لکه دتپرو زمانو افسانوي شهزاده
 دښاپيريانو درنگينو داستانونواتل
 د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
 زما په خواکې دبرېښنا په نيولي سپورتبربرېږي
 دنيلي شغ لکه دتندرآواز
 زمادسرزما دزړه غوږونه ولرزوي
 دزړه سالومي داحساس په گوتو

د درد ، د ناوې په سروغوروم
 پاس دفضا په هاتفي شونډوکې
 يودرد وونکي شان سرود خوروي
 لکه ديوې زړې غمجنې کونډې
 يوکريدلی سرود

د پيغلتوب په خاطر و باندي لړلی سرود
 خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورك شي
 ته مې په خواکې په يو نوي نیلي سپورتېرېرې
 اوزه

ستا د نظرله هغه لوراوو پوريزه بامه
 لاندي راولويدمه

د درد په ناوې سور سالو غوروم

غزل

دېرې چې د هجرخزانو نه وليدل
 ما د گل په سترگو کې گلونه وليدل
 پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
 مادگل په قبر بير غونه وليدل
 پخې يې چېرې کره چې لرمينه شي موسکي
 کوردميني رنگ دی غوخ مې زړونه وليدل
 خدايه ! يو رښتيا کره چې شودواړه غېر په غېر
 دېر مې دجانان په باب خوبونه وليدل
 اوبنکې يې په غاړه لکه پېغلې پنډې دي
 جوړمې په لېمو کې گودرونه وليدل
 خومره چې دبنکلو شنه خالونه دېرېدل
 دو مړه مې په خپل ځيگر داغونه وليدل
 څنې شوکوي په مخ نوکارې لگوي
 ماداسې دېوان داسې لاسونه وليدل

مهاجر لاسونه

زمورمه جور و خولر و گوره پالي لاسونه
 چي تاويه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟
 حسن موډ پر په نښتيځلو زرونو ولباوه
 زمور په وينو سره تر لېچود سپرلي لاسونه
 په دې گناه چي د سپورمي نورت ته يې لپې نيوي
 غوڅ شول په بېخ کې د سپېدارتنکي خيالي لاسونه
 زما دميني کلي رنگ په ديوالگويې پراته
 له تورپېکي درالويدلي کشمالي لاسونه
 پروت داکبر پا چادر بارکې دشهې پورني
 د زنجيرونو ماران خوري دتوردلي لاسونه
 د گل په قبريې جنډې د يادگارونو ربي
 دتوربور خيري وزرونه دمالي لاسونه
 دجهنم دشپواورده تنده مووگالله
 سبا اورده کره دلمر جام ته گلالي لاسونه

شنه شالونه

له پېغلو سروو نه لېوکې سوي شنه شالونه
 سپرليه راشه چې له غيبه شي راشنه شالونه
 دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کړه
 له شوم سحرنه مروردي مېلمانه شالونه
 مسيحا راشه په تار تار کې يې ساوغزوه
 دمرگ په بت ساره پراته دژوندانه شالونه
 په نا اشنا وطن کې ډېر په زړه را وورې اشنا
 سرته مې ايښی دی ستا خيال په ځنگا نه شالونه
 شوگيرځېلې سترگې څه ملال خوبونه گوري ؟
 پراته په سړيې غشي غشي که باڼه شالونه؟
 څښتنه خوبه چنگېزي پنجې کوڅې شوکوي ؟
 مغل اسونه پښوکې مړې پښتانه شالونه
 په شال مينوزرونه وشيندل په شال په شمله
 جنډې جنډې رپي په غره په دامانه شالونه
 د زړه جرس دشين خالوکاروان ته وشرنگوه
 چې د مایه له غاړو تاوکړي اوښبانه شالونه

دسترگو گودرونه

بنکلو مې که زړه کې خنجرونه وکرل
 ما په هر پرهر کې بهارونه وکرل
 داداوبنکو تخم چې ډيوې راشنې کوي
 چاپه تورماينام کې سهارونه وکرل؟
 نن چې د سپوږمۍ خولۍ کې ستوري ټولوم
 گوري به سبا چې مې لرونه وکرل
 پام! په منصورې رنگين گناه يمه مين
 رامې شي خدا چې تادارونه وکرل
 وابه وري درخومستې نغمې دمحببت
 بيا دادم گوتو شا تارونه وکرل
 سپينې مرغې کې به تورو غرونوته راځي
 تورو که څومينه کې توروونه وکرل
 ناوې دموسکا ته به شالونه کړي راشنه
 خبرکه مې دېژه گربوان تارونه وکرل
 ماتې به شي تندې دمودوپه پسونظر
 سترگو که په زړونو گودرونه وکرل
 جوړمې کړود. درد ستړي کاروان ته دمه ځای
 ماد ژوند په شاره کې شعرونه وکرل

دسنډرو جامې

تالان ترغه شوه ستاموسکا ستا دخبرو جامې
 اوښکې سنگې مې شوې جانانه دسنډرو جامې
 دچادوغشي شوکوي دشنو کوترو جامې
 دپوانو يووړې ساپپرونه دوزرو جامې
 څه شوسپرلی چې په کې ټک وهو دمینې کېدی ؟
 څوبه شکوي تېره اغزي له څونډوړو جامې
 څنډو وه څنې چې غرڅې غونډې خوب تړې ووهي
 وږموته واغونډه دمشکو دعنبرو جامې
 هغه مین مازدیگری مې په زرگي وریږي
 طلا يې لمبه چې مینځلې په گودرو جامې
 مینه نورڅه ده دژوندون دمرغلرې يو آب
 بدرنگه ولې ماتوې دمرغلرو جامې
 چې په لمن اوپه گرېوان کې سرحدونه ږنگ شول
 شي به جنډې دلپونو او بیرسرو جامې
 دسهرابي نظرکاروان مې لېونی شو درځي
 که ستا دسترگو رستم واغوستې دزغرو جامې

تټا کټې

گوتې تټا کټې په زړه هم تټا کټې
 څه چې لیکم شي په قلم تټا کټې
 وړمې ړندې وې خدای زده چېرته لارې؟
 دگل په سترگو د شبنم تټا کټې
 دلېمو فرش مې ورته وغوړو یـ
 هسې نه پښې شي دصنم تټا کټې
 مانه سپېرې صحرا سپرلې وغوښتل
 اوس په اغزو کې لویوم تټا کټې
 دردمې د عشق رباب کې ځالي وکړې
 په زیر تټا کټې او په بم تټا کټې

ځمار

د گربوانه په تاردانه دانه شو
 ساقی راځه ځماردانه دانه شو
 ستا درنځور و مپراوو سترگو په نوم
 زما د زړه اناردانه دانه شو
 راځه په بام ټول کړو دستورو گوهر
 د هسک د پېغلي هاردانه دانه شو
 نظرمې ستادا ننکو په څوکو
 لرو په سپین سهاردانه دانه شو
 له سپېلنيو درموندونه ډک شول
 دمحببت انکاردانه دانه شو
 زاهد په سلوتسپو و ویشتمه
 بڼه شو چې بيایې واردانه دانه شو
 پښې بېلې راغی د چروپه څوکو
 ستا په درشل بهاردانه دانه شو
 تېرې کاروان ته لپې جام جوړوه
 که دمنگو کتار دانه دانه شو

دختن تلوسه

لامې لېمې په اوبنکو مستې نه دي
 دسلگو غوټې مې پرانستې نه دي
 په تا آيت دموسکا کله راځي ؟
 ماستادخولې سپارې لوستې نه دي
 دزرگي تاك يې راته ونښتېځه
 چاوي نغمې مې مې پرستې نه دي ؟
 زما زلي نظرته ناوې نه شوي
 سترگو دې سرې جامې اغوستې نه دي
 زرگيه خال شه په تخت وکره يرغل
 د وروزو تورې يې پيوستې نه دي
 دښته دخيال مې تلوسه دختن
 ورکې هوسې لاچاراوستې نه دي

شهيدي پرښتې

دسمنگان شهزادگۍ کونډې دستم د لاسه
 هريو سهراب موسورپه وينو درستم د لاسه
 رابعې ويني کړې دبلخ په حمامونو غزل
 بکتاشه راشه ستا د مينې د پرتم د لاسه
 د شيطان غشو کړې شهيدې پاکيزه پرښتې
 گلونو خوړندې جنډې کړې دماتم د لاسه
 د جهنم دروازي خلاصې دي سپرغۍ وريږي
 د غوتۍ ژوند په اغزو پر بوټ د شبنم د لاسه
 سهاره راشه درو حونو پستنگان موسول
 ډيوې د زر و نو مويليرې د تورتم د لاسه
 دخيال مرمر اباندي و تراشل دميني هنر
 دهجران کړښې وړانو د خپل صنم د لاسه
 په هر پرهرکې مود درد مرغانو خالي وکړې
 چرې موبنځې په پرورد بي مرهم د لاسه
 درخواووه پورني لري کړه له بنکلي مخه
 پرېږده چې مستې نغمې واورو د ادم د لاسه

درې څاڅکي وينه

منم چې لمر به نن سبا په هوسناکو گوتو
 دوچوڅانگو په سپرورگوکي
 د پېغلنوب په خوب اوډه تلوسه و تخنوي
 د بادامي سترگو د ښکلي انتظار په څېر به
 پاسته پاسته سپېڅلي سپين گلونه و خندوي
 اومستانه سپرلي به راشي لکه
 دشهنشاه دربارته شنه چين په غاړه قاضي
 درنگيني تسپي په لاس کي له خپل ځانه راضي
 اود وړمو په لاس به سپري د گلپانو دفتر
 په هره پاڼه به احکام گوري د حال اوماضي
 چې کله وويني په هره پاڼه
 د بلبانو په نغمو لړلي
 درې ، درې کنډوکي څڅېدلي وينه
 ترخه خدا به وکړي و به وايي
 څومره زليو بلبانو له نکاح سره سم
 دنيم بسيلو ترانو په ژبه
 د پولادي غشو په سرو لاسونو
 د ژوند گلپفلوناو کيو ته طلاق ورکړي

په جانان مین

پرېردیء چې په دارمې کړې دځان مین
 وایمه چې یمه په جانان مین
 وینې داحساس مې ښکلی نه غواړي
 مورشو په غمیو د پېزوان مین
 ستن مې کړقلم تارې غزل غزل
 شوم دلېونیو په گربوان مین
 خدایه نه راځي عزیز دمصرشو
 دابه یوسف نه وي په کنعان مین
 هسې نه چې تق زاره یې وچوي
 لږخوشه وصاله په هجران مین
 مه ما توه زړونه خولعلو نه دي
 څله ژر وې په بدخشان مین
 بس دی بلبلان په غشو مه ولیء
 پرېردیء په لاله په ارغوان مین
 وایم چې خزان دې هډو نه لیدای
 دومره دې یم گله په ارمان مین
 زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ
 ښکلیه اوس به خودشې په کاروان مین

پاخه زگېروي

دغشو باد په ديوالونو بېري وشو کول
 بنکلويې خومره په ماتم کې پيکي وشو کول
 دديدارتېرى مجنون خه وکړي په کومه لارشي؟؟
 چا، دليلا له قافلې نه گونگري وشو کول
 راځى، خولى دسليمان په سرکړو ناوې يې کړو
 دپو، دارم له بناپېرى نه خوندي وشو کول
 دزړه توتې مې ستا ديدن ته له بنو کوزې کړي
 ما، له توتې توتې کچکول نه پتري وشو کول
 حسنه نظردوړو سترگو په تا هېڅ نه شي کړاى
 تاته مې عشق يوه بکوا سپېلني وشو کول
 دخوبولودکاروان بېرې مې واخېستلې
 له ځيگر خون مې پاخه شوي زگېروي وشو کول

مینه وکی

هلته یو سیندوکی غورولې ده خولی
 داسې بنا یستوکی لکه مینه دسپورمې
 کړې نری خپې یې له یو بل سره مستی
 لېجې سره تاوکړې لکه پېغلي جینکی

* * *

شورپې دومره خوږ لکه نغمې وي دجنت
 خاڅي یې له خاڅکي خاڅکي مینه محبت
 وگورئ انځورته یې هنداره شو فطرت
 ناڅي په کې ناڅي دینکلارو قیامت
 ایښې پرښتو ورته په بې په زیرلیندی
 داسې بنا یستوکی لکه مینه دسپورمې

* * *

ښکلی څوکیدار یې دی په غاړه هر یوگل
 هره پلوشه یې دیوسف دڅو بو حل
 پنډې پری مچې دي لکه توري دغزل
 یا یوتخیل چې څو څو څله شي صیقل
 پالی پالی ورشي ورته ودرېږي په زی
 کړې نری خپې یې له یو بل سره مستی

* * *

اچوي په غاره يې بلبل دنغمو تال
 كيف يې په نغمو کې د داود او دبلال
 خوري خوږې تالې کله په سر کله په تال
 کله دجمال په غبرکې کله دجلال
 مسته شي اووه شالونه واچوي غونډۍ
 لېچې سره تاوکړي لکه پېغلي جينکې
 دابنکلی سيندوکی دادخدای دفن شهکار
 دې کې خدای ځای کړی دنغمو بومست اېشار
 ناست يې دی په غاره يو شاعر مست اوخمار
 دی ترانې مينځي درياب اودستار
 پټې له دېوانو ورتنه راشي بناپېری
 لوڅې شي د «پو» دجامو وشلوي تنې
 سرې سپينې مهينې لکه وي دنوربېری
 هلته يو سيندوکی غورولې ده ځولې
 داسې بنايستوکی لکه مينه دسپورمې
 کړې نسرې څپې يې له يو بل سره مستې
 لېچې سره تاوکړي لکه پېغلي جينکې

پېښور خيبر پلازا ۱۳۷۱/۱/۳

دژوند پردېس او داسمان بڼاپېره

خدايه زما د زړه په وچه دښته
 تاخوږباران د عشق راو وراوه
 دا وچه دښته شوه په گلوپټه
 ماددي دښتې دگلونو منع كې
 د ژوند پردېس ته له غونچو نه گره جونگره جوړه
 په دې گلونو كې به رغښتې تل دخيال غرخنې
 ورته راتلې لكه دمستو غزلونو توري
 دښكلو ښكلو زمزمو سره دشاتو مچۍ
 ته به خبروې خدايه !

ستا له فردوس نه به راتله يوه بڼايسته بڼاپېرې
 چې لمبېدلې به تازه وه دكوثر په ميو
 په سپينه غاړه يې امېل دجنتي غميو
 دنور پنو كې گر خيډه په نازدگلو منع كې
 دشيطانانو له تهمت نه باغي
 دپېغلنوب نشوكې ډوبه ډوبه
 دژوند پردېس ته يې مچكې وركړې

په توده غېره کې يې کلک ونيوه
 د ژوند پردېس يې طلايي خنو کې
 کتارکتار گلونه ولگول
 دواړو يو بل سره دميني مزي وغځول
 خوداتنکي مينه پخه لانه وه
 چې شيطاني خزان دللمې گلان وربږول
 د ژوند پردېس مې دگلونو په ځای
 اوس داغزيو په کودل کې اوسي
 اوهره شپه په بناپېری پسې اسمان ته خېري
 دشنه اسمان په چرپيدلي سيندکې
 دسپينو ستورود سپين کانو په سر
 په يبلو پښو گرځي د ښکلې بناپېری په لتون
 له پاسه غږ راځي فرياد راځي او چيغې راځي
 خدايه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
 د شپو دېوان يې چې شهیده نه کړي
 چې يوه ځولۍ دڅراغونو راوړي
 چې بيا بنايست دسهارونو راوړي

د زړونو ژبه

زه لاکوچنی هم چې د سپینې سپوږمۍ
 په سترگو پوصدم
 دنیمو شپو د بلبلانو په نغو پوهیدم
 زه د مچيو د سرود په زیرویم پوهیږم
 مادمینو زړونو ژبه زده ده
 داسې پسته مسنه ده
 لکه د شاتو دمچو ما لکه
 زه د غزل په گوټو
 تنی د پرخې خلاصومه د لغوتی د کمیس
 زه له گلپانو سره رازلرمه
 د خوشبو یی په ژبه بڼه پوهیږم
 زه او وږمه چې چیرته لارگې سره مخ په مخ شو
 څه غلي غلي سره وموسیږو
 دمایه اوښ د قهوه یی اوسور بخو نو سترگو

دغټو اوبنکو په اینو کې وینم
 دلوت کاروان دورک څاروان دتصویر ونو جهان
 زه د تاگورگیتا نجلی سره سندرې وایم
 دسپینو اوبنکو په سپېڅلې ژبه
 هرې سندرې ته په نذرکې زرگی ورکوم
 زه د مجنون خړې خیمې ته زړه کې ځای ورکوم
 خیرې لمن یې لکه پانه د قرآن بنکلوم
 په هریو تاریې دلیلا د عشق داستان بنکلوم
 خوته !
 دزرین تخت د پاسه ناسته ای دبخت شهزاده
 ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهیږې ؟

ياغي بلبل

ته مي په غشو وله
 خوزه په شنو پانوکي نه پتيرم
 زه په بريندو غورگو
 دنغمو تال زنگوم
 ته مي په غشو وله
 خوزه د ، درد په خوړو نه مړېم
 زه په سندروکي جمال زنگوم
 زه يو مين يو لپوني اويو سرمسته بلبل
 د داروونکي چو پتيا
 دغوږپردي په ياغي چيفو شلوم
 خدای مي شيندلي دي په زړه کي دنغمو تخمونه
 ته مي په غشووله

زه دنغمو د پاخه فصل گډوم لوونه
 د طلايي هلال په لور ، د خلیدو نکو ستورو
 دښکلي سيوري لاندې
 گډې ، گډې يې ږدم دگل په درمند ونو باندي
 ته مې په غشو وله
 خوزه په سوو لوغړنو وینو
 پېغلو غوتو ته ورکومه غسل
 اودتنکي پېغلتوب
 مبارکي ورکوم

پېښور ۱۹۹۱/۱۱/۱۳

دغزل تبری

زه دمانام په گوټ کې غلی ناست يم
 يوه غزل ته داسې تبری يم
 لکه داوړې روژتې او لالهانده بزگر
 چې دخواږه او بلالې اذان يو تاندانتظار
 په وچ زرګې تېروي
 خيال يې د زړه په سوځيدلې ځمکه
 دتورو غرو سپينې چينې بهوي
 مانن سهار د لمر له سرې مشوانې
 دتخيل قلم کې واچول زرین رنگونه
 چې پرې رنگينه مستانه غزله
 پاس په اسمان کې د سپوږمۍ په پاڼه وليکمه
 اې له رنگينو غزلونو ښکليه !
 اې دالهام الهې !
 ستادورېښمينو پښو پسته ښکالو به کله راځي ؟
 له ما شعريت لکه مارغه الوتې
 راشه چې پاڅي مې د زړه له ستونې
 د بدرنگۍ بې هنرۍ خپسې
 زه د رنگينو غزلونو تبری
 سنا دموسکا دآيتونو تبری
 تا ته بيګا دغزلونو مولې
 وايه ! زما په باب کې هېڅ ونه وې ؟

ستری کاروان

خدایه ! د گل کډې یې قدم قدم کې واره
 ستري شو کاروان د بناپيروارم کې واره
 خاخکي خاخکي توی شو خال دغونډو غونډو زونشو
 نور خو دانا سوردمحبت مرهم کې واره
 بنکلوته مې واوروه چې شمعو غونډې و بلي شي
 زه دسوز غزل يم ما په زيرو بم کې واره
 لرمې داغريبه مينه کاهو زرو ته وروله
 ياد مې لکه اوبنکې دليمو په چم کې واره
 زلفې تورتمونه غرونه غرونه کنډوونه شول
 زه دسبا تری ما په پيچ وخم کې واره
 باغ چې دشيريني د الفت په اوبو ولا مبي
 غر د بيلتانه په فرهادي ارم کې واره
 مانه غلو اغزيو دتيا کو پني پتي کړې
 اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واره

غزل

اننگي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
 عجيبه ده جنتونه په غضب دي
 بڼكلي مخ ته خامخا سترگې وړ اوږي
 بوراگان خو دگلونو په مذهب دي
 دريا زاهدان سپي د دوزخونو
 شاعران خو شاگردان د بڼكلي رب دي
 وې يې سترگې مې درياب دي درومه وږي دي
 ماوې نه ځم عادتونه مې د کب دي
 ستا بانه مې د زړه جيب کې وهي گوتي
 لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

غزل

په زړه مې ولې راوړېږې څه باران خونه يې
 هسې مې درد راو يښوې گرانه درمان خونه يې
 دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لیک وي
 سپينه کتابه يادوم دې دومره گران خونه يې
 دخيال هدهد دې څومره گڼ گڼ پيغامونه راوړي
 دامې خطا وه چې ويل مې سليمان خونه يې
 مابه بې وخته لېونې کړې په اغزو به گرځم
 غېږبه رانه کړې ښکليه باغه بيابان خونه يې
 دژوند دوچ ساحل په مخ مې لمدې شونډې نه ږدې
 شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خونه يې
 دنور په غشو مې له هسک نه په لېموکې ولې
 نه راځې ستوري داسمان شوې مهربان خونه يې
 ښکليه سالار مې که دعشق دمنزلونونه کړې
 بيا راته وايه چې د رواغ وايې کاروان خونه يې

گوره چي هېردي نه شم

ته به مانه پېژني

خوزما روح درسره مينه کوي

زما د لوړ تخيل نوح درسره مينه کوي

چي دتيارو توپان په ځمکه راشي

دهسک درياب ته دې راوځېروي

ماسره يو ځای دې دستورو په گوهر و پسې

دسپورمې سپينه نوراني بېړۍ کې وگرځوي

ستا په پاسته ورغوي وليکم دميني غزل

«گوره چي هېردي نه شم»

دايې وروستۍ مسره وي

ته د ماشومي غونډۍ و تخنيرې

اوله خندانه شنه شي

ستا له خدا سره بېړۍ ساحل ته ورسيرې

او دتيارو توپان تالا والا شي

بيامې چي څوک درنه پوښتنه کوي

ته ورته وايې زه يې نه پېژنم

لامې ليدلې نه دي .

ڊاليج

د در دمطرب چي په تارو کړه ليندی ونيسي
 زما دميني دغزل توري سلگي ونيسي
 موسکا راتله دغوی شونډوته خو وتبتيده
 لکه خپسه دتنکی پيغلي مری ونيسي
 د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
 ملنگي سترگي مي دخيال تشي خولي ونيسي
 ملوک او وه جوړي د اوسپني خپلي کړي زړي
 خدایه چي کله به په غېره کي بدری ونيسي ؟
 سپرلی به هاله وي چي راشي يو کاروان گلونه
 تا ته ډالی شي اوستا ول په ول کوخي ونيسي

غزل

کتاب مونه زده خو دمینی آیتونه وایو
 داوینکو توری لولو خیری گربوانونه وایو
 مور بلبلان دگل د زبرو زبرو پاپوله مخ
 راخچیدلی دسرو وینو غزلونه وایو
 زمور تندي په کاپو وله چې کوخه دې رنگ شي
 خو دا کیدای نه شي چې کاپوته به زرونه وایو
 چې دترخي خدا په تبغ شي غوخي وینې وینې
 داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو
 چاوي په خپو مینانوته یې دارجوړکړی
 مور دارته خنې وایو خنوته دارونه وایو
 پالي زمور ترانور غوي خه لیدلي م
 مور د لنډ عمر خاوندان اوږده راگونه وایو
 دما زدیکر په زبره وینه یې داستان لیکلی
 دمنگوتو په هوتو بیا دچا یادونه وایو ؟
 دعشق په باب کې شوې بنکلاوي د تاووس بڼکې
 د ژوند کتاب کې خه سندري خه ویرونه وایو
 دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وترلې
 شپه ده د سترگو سره خمار ته خراغونه وایو

ياره چي گيله ونه هکرې

بنکلو کیه یاره چي گيله ونه کړې
 په سپوږمۍ تېله مروري کړېې مه غځوه
 دخپل زرگوتي په تنکۍ غوتۍ دې
 دخپگانونو اوشکونو خزان مه وروه
 هو دامنم چي موده ډيره وشوه
 وختونه ډير واوښتل

چي په خوږو خوږو نغمو کې مې ستايلي نه يې
 بنکلو کیه یاره چي گيله ونه کړې
 تا خو ليدلی و

هغه زما دميني ډک زرگی
 چي ستاد حسن مرغه کی وه په کې حاله جوړه
 چي هر وزرېې وخوږو کی مضراب
 هره پنجه يې وه دميني زخمه
 چي په رگ رگ يې شرنګولې راته
 زما دميني ستا دحسن نغمې
 بنکلو کیه یاره چي گيله ونه کړې
 هغه زرگی په غشو ولگیده

دصيادانو په تيرو او پولادينو غشو

په کې زخمی شوی خندوونکی او خوږې ترانې

لکه غزال غوندي تری تم شو اووتینتیلو
 په غرخنو سترگو مین غزل
 اوس چې له دې زرگی نه وینی خاخي
 په هریو خاخي کې بی پته وي د وینو نغمه
 له اسویلیو او سلگیوسره
 د ژوبلو زړونو دنیا گی ته غریو نیولې د رومي
 بنکلو کیه یاره چې گیله ونه کړې
 سنا په کتې کتې خدا می هیره نه ده
 خوکه باوردې راخي
 اوس می دزړه په غوڅو غوڅو توتو
 سنا دبی باکه سندریزو خدا گانو په خای
 دچا بی شماره یتیمانو اوسنکې
 دانې دانې راخي اوشیندي په کې
 اه د غمجنو سرود ونو تخم
 بنکلو کیه یاره چې گیله ونه کړې
 صبرکوه خدای دصابرومل دی
 خوب می لیدلی دی رینتیا به شي
 داپه جنت کې دباروتو دوزخ
 قسم په خدای تالاوالا به شي
 موسکا به راشي دیتیم په شونډو
 په ناسور زخم به دسولې پتی ولکیري
 زما ارم نه به دیوان دجنکو

تر کوه قافه حی به منهو منهو
 بیا به دی بنکلیه به شعرونو لمانحُم
 دسور کی لزلن به نسیم دشلو چه گوتو
 سنا سره پیزوان ته به حیران کر مه زیری مازدیگر
 بیا به راواخلمه کچکول د غزل
 سنا به درشل به درحُم مست لیونی
 ته به به سترگو کی مسکی شی راته
 هرمازدیگر به راکوی د دیدنوو خیرات
 بنکلو کیه بیا خو ، به گیله نه کوی
 حَکَه راغلی به وی مست پسرلی
 هرپوه گل به وی به سرد که پیاله نیولی
 آن د کوثر دمبو

ته به به سروشونلو موسکی موسکی شی
 نیولی پیالی به شی له کیفه او له رنگه ډکی
 یو خورشیم به به کی ولیری
 بیابه یی زه اوته به سرواږو
 بنکلو کیه بیا خو ، به گیله نه کوی
 زه به گل پانو نه د پوخی دانی
 دمست قلم به ژبه وخبیسمه

بنکلو کیه تاته به اهدا ، کرده به مینه مینه
 دمستو مستو اورنگینو غزلونو کاروان

ته....

ته يو شهکار وي شهکار

ته يو کتاب وي دبنکلا د غزلونو کتاب

ته يو تخليق وي د فطرت د يوه بې مثله شاعر

ته يې وي کبلی په باريکو گوتو

د تبسم په قلم

ته يو رباب وي يو سرمسته رباب

د ژوند گدا ته شرنگيدلی رباب

لکه ماشوم دې ووکت کت خندلي

د عشق په گوتو تخنيدلی رباب

ته يو رباب وي يو سرمسته رباب

ته مستانه ساقی وي

ستا په شرابو کې په جوش وو دالفت رنگونه

تا د تارک وينه نښتېځله د صفا په گوتو

په کې يوه ذره کينه هم نه وه

ته وي مونس د تېوزرونو او دوچو شونډو

ته يو سخي ساقی وي

اوستا شراب دشومنيا خم کې راگيرشوي نه وو

ستا ميخاني لکه چيني بهيدي

چې د زاهد ورته تويي ماتيدي

اي بنايسته شهکاره

اې دغزلو يو رنگين کتابه
 هره لحظه دې لولم
 هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
 خونه پوهېږم نن دې هره مسره
 لکه يتيم وي چا وهلی په څيرو څپېرو
 راته وړې وړې سلگۍ وهي
 گيله کوي خو دمسرومړۍ ته غوته ورشي
 زما بنو باندي دخوب ديستو گوتو په ځای
 يوڅو سپرغۍ وي چې خوبونه لوتي
 بانه په پام پام رپوم چې سپرغۍ ونه لويږي
 اوته پرې ونه سوځي
 زما د نن دور غمجن ربابه
 ولي غمجن ژارې
 ته چې په بڼ ژارې په زير ژارې
 دکوم شهيد سرود په وير ژارې؟
 ستا د نغمو دکفن
 دهریوتار په غيږ کې
 کومه د ژوند درخو شهيد پرته؟
 پرون چې شين وي له خندانه ولي نن ژارې؟
 ته ای ساقی د تېرو زړونو ساقی
 دلېونو دمحفلونو ساقی

وايه خبريې كه نه ؟

ستا لپوني خواره واره دي دخمار په غرونو

څي د تناكو په پنوكي د انگار په غرونو

يو څو هوبنيارو دي جامونه مات كړل

چادي كنډول چادي خمونه مات كړل

اوچا چې ته وي غزیدلې لکه مينه په كې

هغه له مينې نه ډك زړونه مات كړل

د تارك له وينې سره گډه شوه د زړونو وينه

ستا دمينو وينه

ستا د رندانو وينه

كله به ستا له خمارو اوله ملالو سترگو

داوښكو مهر دخندا په گوتو ونړيږي

چې بيا دامست خمارخپلي رندان

په سرجامونه د انگور واپروي

تويې تويې په سره تنور واپروي

تنبیډلي اخترونه

پت مې په زرگي کې يوڅو سوي غزلونه دي

وادي يې وري چاسره چې کاني نه دي زړونه دي

گوره دبنو په ستنوخه ډېرې جنډې رپي

ړوند خونه يې څومره مې د هيلو مزارونه دي

تنده ما توي خوره نشه دميني هم لري

اړوه په سريې که ترخه زما جامونه دي

ستا دطلسمونو پسرلی مې پيژندلی دی

څوک به داسې ووايي چې اورنه دی گلونه دي

څه تاندي غوتی څومره تنکي گلان يې ورپېل

دلته هم لوونه دي او هلته هم لوونه دي

ستا دمخ داسپين سبا به کله په کې ووينم ؟

څومره دي اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي

خال که په تندي لگوي راشه دادې ورځې دي

تن مې په رگوکې د تودې وينې موجونه دي

کله به قدغن ماتيري خدايه ليونی شومه

سترگي مې ديدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

هره شپه خوبونو کې ليلا د آزادۍ راځي

ويښ چې شم هغه خرې څېمې دي هجرتونه دي

دلته دارمان په حسين غشي د يزید اوري

ژوند مې عاشورا شو تبتيديلي اخترونه دي

خدایه يو د عشق ابن اذر ورته راوليږه

جوړ د زړه كعبه کې د بتانو حكومتونه دي

مايې جنازې دنيم بسملو نغمو وړې دي

داخود كاروان يوڅو ژوندي غوندي شعرونه دي

دانتظار په کلي

اوښکو مي مهرلگولی دديدار په کلي
 خدایه تېرېږم بي ديدنه د خپل پار په کلي
 تېری زړگی مي شو کباب کباب دميني په اور
 اوښکې مي وسوې اوپخيري مي سرې وينې په اور
 کاشکې لرمون راته څوک وسپېڅي دپيني په اور
 نه شته ساقې ؟ چې لرمي راشي دخمار په کلي
 د يار په ياد مي ژوندی سترگې له خمبارنه پاتي
 لکه په گل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتي
 د ژوند رباب کې پتې سرود يم له شاتارنه پاتي
 همد مه کله به راځي د انتظار په کلي
 دهجر شپې مو په تيندک دي ديوه گي نه لرو
 په اغزو زړونه ور پپيو باغ کې غوټی نه لرو
 ناسور زخمونه گرځو و مرهم پتی نه لرو
 ځی چې ورځو په لېونو د پرستار په کلي
 تورې ليلا څنې دي څنډووه ادا دي نه زده ؟
 په دي اور دوشپوکې دښکلی مخ سبا دي نه زده ؟
 مجنون به وگتې دخدای په در دعا دي نه زده ؟
 راځه کېږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
 سپرلی پتيري دسرو وینو دالوان په کفن

هسي نه تاندي غوتی تا وشي دخزان په کفن
 وينن يم که خوب وينم مخ پتې دخور جانان په کفن
 مسيحا کله به را درومي دبیمار په کلي ؟
 په شنه اسمان يې چې بودی دميني تال زنگوي
 ذره ذره پکې دنور او دجمال زنگوي
 سپيني کوتري يې په غبرکې پروبال زنگوي
 موره مهجورورخو د داسې يو د لدار په کلي
 مور دتناکو په پنو کې په اغزيو راغلو
 دمرگي غبرته په گدا او په مستيور اغلو
 خدا موحق ده په کرلېچ کې دسلگيو راغلو
 کاروان ته لار ورکړی چې خورشي دسهار په کلي
 دلمر په کلي د خور منو د کرار په کلي

اهداء: شهيد مجروح ته

جلوه زار

يو زړگی وي په تهر کې ، خوچې وخاندي بهارشي
 عشق يې وداعي مجروح شي ، دلاله غوندي داغدارشي
 دخزان ترخي سيلی کې ، قافلي دمشکو کوچ کړي
 خوشبويي يې لاسپواشي ، چې يې پانې تارپه تارشي
 هره اوښکه يې تابلوشي ، دصنم دگرمي مينې
 هجران هسې شان رنگين کړي ، چې وصال به ترپساره زارشي
 مرگ په برگوورته گوري ، خو جذبې خاندي حق وايي
 عشق يې نه پرېږدي قرار ته ، که منصور غوندي په دارشي
 چې په مينه کې قربان شي ، هغه زړه د زرو سلطان شي
 دتاريخ دناوې خال شي ، رنگ دوينوي يادگارشي
 چې فرياد داولسونو ، دبلبل غوندي نغمه کړي
 د ژوند سازيې نيم بسمل شي ، دصياد په غشونک کارشي
 د زړگي يوشکلی لعل وي ، غېږيې ډکه وي له نوره
 دې قدرو په لاس ورشي ، په ايروکې ورگوزارشي
 خو دانورپه ايرونه مري ، دا به زړو نوکې بلېږي
 که يوځای په ايروپټ شي ، په سل ځايه جلوه زارشي
 پسرليه ! ټوکوه يې ، له زخمونو نه گلونه
 چې آرام روح د «مجروح» شي ، چې فردوس ورته مزارشي
 چې نغمې يې په ژړا دي ، گرم يې مه بولي عالمه !
 خوک به ولي نه زېږي ، چې «کاروان» يې يې سالارشي

ای د سپېدو پر بنتې!

ای د سپېدو پر بنتې
 له خوبه وغځېږه
 په کرشمو کرشمو وغځېږه
 د شپو خادر له گلابي بدن نه وغورځوه
 د لمر زرينې جامې واغونده ادا وکړه
 عمر ژړلوته په سرو شونډو خدا وکړه
 اود سپوږمۍ له ميخانې نه راوړه
 دمینې تېرته د نور جامونه
 پرېږده خواره چې شې په وچو شونډو
 لکه دستورو څاڅکي څاڅکي شراب
 پرېږده دمینې لېونۍ دې هم شي مست او خراب
 ای د سپېدو پر بنتې :

اوس که پېغلوته يې خو پېغله به شي
 د بنکلا رازيې يوه غوته يې چې وسپرېږي
 که د چرو په څوکو لاره وي هم
 د عشق مجنون به ستا درشل ته درځي
 په تور پټکي کې به تومبي د پلوشو گلونه
 د تورو شپو په غېږکې واخله نوراني گامونه
 دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنور قافلی

اودا دنور قافلی

دیوسنی کمیس په عطرو باندې ولبووه

دلردسترگی هار پرسپینه غاړه وڅړوه

عزیزدمصرته وریاد کړه د کنعان یادونه

اوپه مهجور «پسرلی» و وروه

دخوږوصال د جنتونو گلان

داستقلال د جنتونو گلان

ای دسپېدو پر بڼې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

دیربښتی خوب

یو چمن و شین چمن و .

داسې ښکلی

لکه لرې دشیطان له وسوسونه

خوب دښکلویرښتو

دگلونو وه ښکا لو

دمرغانو دنغمو

دوږمود قافلو

یوله بله وو تکر

لکه خونشه مستان

خدای را کوزکرد فردوس له ښکلې غېږې

یو مین شینکی سحر

اوس یې ورو ورو لمبوي

په چینه دتنکې لمر

لکه ولا مې مریه

خویدرنگې زمانې ته

کړې له غیبه را پیدا

یو مشال یو مسیحا

د فطرت له رنگینيو

دښکلا وو په لمن کې

یو ه پېغله په تریکو

لکه مسته غرخنی وه

دمروند بنگرې یې مات وو

مستانه وه لیونی وه
 د سپرلی په شنه سحر باندي مینه
 په چمن باندي مینه
 په مین باندي مینه
 جنتي موسکا په شونډو
 او خولی له گلو ډکه
 ته به وایې چې دشاتو یو ه مچی ده
 په گلونو باندي گرځي
 یو خوږو کی انتظار یې
 په لېموکښې په څپو دی
 د گل خانگو لاندي کوري
 لکه زړه چې ورنه ورك وي
 له خندانه تکه شنه شوه
 خپله ورکه یې پیدا کړه
 پسې منډې وهي تښتي
 دښکاري په شانې داهم
 خپل ویشتملی ښکار رانیسي
 خپل مین دلدار رانیسي
 گیلې زلفې یو خوا بل خوا
 په اوږو زنگوي خاندي
 پسرلی یې شرمندہ کړي
 داسې ناز او اد کاندي
 خپل مین په غونچوولي
 عشق دحسن او وصال په ډیور ولي
 دواړه سترې اوستومانه

دچېنې په غاړه کېنې
 چینه سپینه راخوتکېږي
 نه به وايې دحيات چينه هم دا ده
 اوبه سپينې لکه تکې سپينې اوبشکې
 لکه دوو خوږو مينو
 له اوږده هجران نه وروسته
 د وصال په شيبه بڼه ډېروي ژړلې
 داچينه وي د دوي اوبشکو بهولې
 دواړه لېسې کړې ترې ډکې
 يو ديو اوبل دبل په لپه خوله ږدي
 لايې غږېپ هم کړې نه وي
 نه چينه وي نه بې پاروي
 پرهژلې پسرلې وي
 يو غمجن غونډې سهاروي
 پرېننه داسې خوبونه
 هره شپه په خوب کې وينې
 خو چې وينه شي ژړېږي
 په ماينونو غوڅه پښه بې
 گرځيدونه نه جوړېږي

څلور توتکی

د شنه اسمان غېږې ته والوتې څلور توتکی

تورومېنو کوکې يې راوړې د گلونو پانې

هره گلپانه وه د پرڅې له سرو اوښکو ډکه

د بودې تال نه يې وزرونو کې رنگونه راوړل

اودا څلور توتکی

سترې شوې کېناستې د لمړپه ونه

د نورپه خانگه کې يې وغزول

د بودې تال د هريو رنگ تارونه

په هريو تار کې يې گلپانې او د پرڅې اوښکې

په هنر وپېيلې

د توتکیو دا، وړه اودا رنگينه څاله

د نورپه خانگه د زانگو په شانې وزنگيده

لکه ماشوم په کې لوللو شوه

يوه دنيا يوه رنگينه دنيا

يوه موسکايوه مالگينه موسکا

اودې څلورو توتکو د رنگينو په غېږ کې

خوبونه ډېروليدل

شينکي شينکي تنکي تنکي خوبونه

ملکوتي او جنتي خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا
 د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنگو سترگو
 لکه اغزي لکه لشي لگیده
 د اهریمن له خبیثه اروانه
 یولوی ښامارجوریده
 په تورو وریځوکی راته اوتاویده تاویده
 دلمر په ونه یې دزهرو خیته واچوله
 نوراني خانگی یې کرې خچې پچې
 په کې لمبل به چې څلورو توتکیو په ناز
 دشینکي خوب هغه تنکی تنکی چینی شوې وچې
 دتوتکیو ځاله لولپه شوه
 د پېلتانه دسرو دونو باران ووریده
 وصال وړې سلگی وهلی اویتمیم پاتې شو
 اودڅلورو توتکیو داوړوکی کاروان
 دمینی زړه و، دهجران په چاره نیم پاتې شو
 خدای خبردوې توتکی چیرته او دوې چیرته لارې؟؟
 دسبا سپینه کښتی
 دشنه دریاب اودخواره غوندي شمال له غېړې
 وحشي توپان په تورو تورو پنجو
 دتورو شپو دگردابونو غېړته څنډو هله
 خودسبا مانو په سپینو نوراني لاسونو

دلمرپه ونه دپراته بنامار په لويه خېټه
 دسپينو غشوگو زارونه وکړل
 بنامار ويشتلي فريادونه وکړل
 زهرېي گډله تورو وينو سره وبهيدل
 دلمرله ونې نه راپرېوت تاوې غرونه ړنگ شول
 خاکي نړۍ کې زلزله شوه دپوالونه ړنگ شول
 دا زهرجن بنامار، دا لوی بنامار
 داخبيشه او دا پليته اروا
 د اهرمين کالبوت ته ننوته
 خو خدايرونه پوهېږم
 زموږ دبنکلي سبا سپينه کبنتی
 دتورو شپوله گردابونو راوتلې نه ده
 دلمرپه لويه ونه
 اوس هم واړه ماران تالونه وهي
 هغه څلورتوتکی ورکې دي او هېڅ نه راغلي
 دنورپه خانگه يې رنگينه خاله جوړه نه کړه
 اې دسبا کبنتی کې ناستو په رڼا مينو
 ستاسوپه منع کې تاسې وگورئ چې شته اوکه نه ؟
 يومستانه شپونکی چې روح يې له نغمونه ډک وي
 چې هر نظريې دطورغروي له ډيوونه ډک وي
 راشي دلمردونې

دترهیدلی سیوری لاندې شپېلی وغږوي

په پاروگروگوتو

چې دنغموپه جادو گروگوتو

دنورله خانگو ماران وشو کوي

چې ورته ماتې کړې په ښکلو اوپستو کو، گوتو

هغه ترخې هغه زهرې تناکې

ترخه ترخه زهرېې وبلهوي

ییاېې خوږې شپېلی ته هسکې غږې ونخوي

چې دلرونې ته یوسپل دتوتکیو راشي

دنورپه هره غزیدلې خانگه

څلور، څلور توتکی څالې وکړي

ازانگې

گله دا دېره موده

ستا د وړمو پستي وړېښمېني گوتې
مستي شي مستې شي زما په زرگې قبل وهي

زما دروح په گړنگو کې ازانگې خپروي

گله په تاپسي ما

درنگ نړۍ کې دوه مين بوراگان وگرځول

خوگله تا

تا دنغو په هغو شنو پاڼو کې مخ پتواوه

گله تنکې وې چې تا

د بوراگانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟

گله گونگې وې چې تا

دوو بوراگانو ته د مېڼې يو ځواب نه لاره

تنکې به وې گله گونگې خونه وې

نغمه نغمه شوې اوريدای مې شوې ليدای مې نه شوې

ستا دې په خپل حسن سوگند وي چې رښتيا ووايه

ته چې دخپل وجودله باغه راځې

زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يېلی راځې ؟

اوکه مرغه غوندي بنکې وکړې ؟

گله صفا ووايه

ولې زما دغزل هرتوري گلدان گلدان شي ؟

چې له تاغېرتاو وي

دارغوان خوب

- په زړه مې اور بليږي يا د، د جانان چيرته يوسم ؟
- چې په کې ونه هوځي، روح دارم — جان چيرته يوسم ؟
- بنکلی نادان دی ترې امېل دغاړې نه جوړوي
- وايه داني داني د درومرجان چيرته يوسم ؟
- مصره ! په تاكې خويوه زليخا هم نه وينم
- ورونو شرلی دا يوسف دکنعان چيرته يوسم ؟
- داسې لېمه نه شته چې رنگ بې شي او پټ شي په کې
- په وينو سور خوب، دزخمي ارغوان چيرته يوسم ؟
- ماوې چې خپور به يې په څنو کړې دا زړه مې درجار
- اوس نو رينې رينې سالو د الوان چيرته يوسم ؟
- خپل مې ختن خپل مې بنکاريان دي او غرڅي مې خپلې
- له خپل ختن نه پردې غشي کمان چيرته يوسم ؟
- چې مې د خيال په پسته دښته کې اغزي خواره شول
- زه د ورېښمينو غزلونو کاروان چيرته يوسم ؟

د پسرلي گلپغله

شپه دخوبونو په تال وزنگيده
 لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ويده شي
 داسې چوپتيا او کراري خوره شوه
 دپسرلي گلپغلي غلي غلي ساه واخېسته
 او دمېن فطرت له غېږې ورو ورو ، وښويده
 ځان يې بربنډ د سپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
 له ډېر هوس نه ورته سپين ستوري اوبه اوبه شول
 راغلل دورانگو په نړيو لارو
 په سپينه غېږکې يې خواره واره شول
 د پسرلي گلپغله
 سليماني تخت ته بلقيسي غونډې وختله
 دپريشانو اوريلونو په غمجنه مېنه
 او د داغلي لاله زار په وطن
 دلمدو څڼو خو شويي وروي
 سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه ساه پوکوي
 دپاکې مينې گنهگار وته جنت جوړوي
 خواي عظيمه خدايه !
 زموږ د ژوند هره لحظه درته سجده سجده شوه
 خدايه که غوڅې دې کړې
 دجهنم دسرو اورونو ژبې
 د اهرمين د طلسمونو ژبې

قحطي

نه هنگامه د عشق سره ، نه د جمال قحطي ده
 ای بنکلیه یاره نوبیا ولې د وصال قحطي ده ؟
 داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساقه
 د ار ما نونو هدیرې دي دمشال قحطي ده
 زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مینه غواړې
 له پښتون زړه نه خو خبرې چې د سوال قحطي ده
 پیوند د وروځوکې خوگنې خالونه نه مخایېږي
 په دې ساده بنکلي محراب کې د یو « خال » قحطي ده
 ولې تندي مو اورنگانو ته سجدي لگوي ؟
 دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده ؟
 لږخو آرام دخپلو وینو په سالو کې هم شه
 ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
 د آزادی باز به الوتو د پامیر په څوکو
 داسې ښکارېږي د وحدت د پروبال قحطي ده
 کاروانه څوک دې فریاد ناوړې سره اوسپین نه لرې ؟
 او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

اهداء : شهيد شمس الرحمن او
شهيد محمد ميرپاکو او اووته .

له وينو ترموسکا

څه مستانه شوردی غوړونه کيردیء

چيرته مسيح په هديرو راغی

وگوریء مړي له خندانه شنه شول

مړاوي غوتی په يوه سترگك دشبنم وموسيدې

له مرگ ياغي شوې دسیلی په غيرکې وغزیدې

گوریء گلونه شوې جنډې جنډې شوې ورپيدې

څومره بې باکه دا غزو په څوکو ونځيدې

او دپيری د خزان مړي پورې وځنديدې

څه مستانه شور دی غوړونه کيردی

ړندې ړندې شوې دپير يو دکوډ گرو سترگې

شینکی آسمان دکوه قاف په لمن ووریده

ډيرين ديو دمنارې له سره وښويده

يو ه ژورگړنگ ته وغورځیده

هغه لاسونه يې ټوټې ټوټې شول

چې ماتولې يې دقاف دښاپيرووزرې

څه مستانه شوردی غوړونه کيردی

دښا پيرو دڅنو بوی راځي

هلی زمورده کلي

په هغه سترې ملوک زيری وکړی

بدري جماله يني سلام ته راځي
 څه مستانه شوردي غوږونه كيږدي
 راغلي څپي دسندريزي خدا
 هغه دي هغه ، دبتانو جنازي ووتي
 چې دسحر ويني يي څښلي هغه شپي ووتي
 هغه چې تش نوم يي دښار په مري
 لکه څپه پروت و
 يوه ياغي آواز دښار له مري وشو کاوه
 دوخت بودي زړه ريتا په کي دغوتې په شان
 دعدم تاخ ته ورو ورو، وغورځاوه
 څه مستانه شوردي غوږونه كيږدي،
 څه دتودي موسکا تندرونه اوري
 درنو اوبنکو دريا بونه وچ شول
 جادولوگي شو ، طلسمونو وچ شول
 جادو څپلي سترگي وغړيدي
 هلته دوينو د ساحل په غاړه
 د يوه نهنګ له گنده شوې تنې
 دچا په وينو لمبيدلي شال بادونو يوور
 دنظر غشوته بريند پاتي شو
 سور خونړي جهان يي شنډ پاتي شو
 ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

څه مستانه شوردی غوږونه کيږدیء
 هلته پوشکين له غزليز وسترگو
 دتولستوی په مينه ناکه څپره ووریده
 وې يې دابنکلی اورنگين محشر له کومه راغی ؟
 چې د بتانو نړۍ ونړیده
 دتولستوی په شونډو
 يوې خوږې موسکا برينبونه وکړل
 له نازه ډکه اشاره يې وکړه
 دجنوب لورته يې اوږده او مرمرين لاسونه وغزول

دديو دقهر په خير، دوه لاسونه

ديوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
 غنچې غنچې گلونه وغورځول
 دهر يو گل په شوکيدلې پاڼه
 دوه دوه مين بوراگان
 لکه د پرځې په خير ، ووريدل
 دا پولادي لاسونه
 دگل دهرې يوې پاڼې په مخ
 دڅاڅکي څاڅکي پرځې پرځې په سر
 تيرې پنچې راکاږي
 دهر و دوو ، دوو بوراگانو ترمنځ
 دبيلتون بریدجوړوي
 د ديو دقهر په خيردوه لاسونه
 دتورو کاهو خواته وغځيدل
 څولې يې ډکې کړې له تورو کاهو
 دسپايری په غبرکې سپينه سپينه
 په کاهو ولي چې ذرې ، ذرې شي
 چې رڼا بوره شي تيارې خورې شي
 دغه سپينه ديوه وجود او د دې دوو لاسونو
 دروح له ميوډکه

باغ

په هغه شپه چې د بلوغ باغ ته ورواوښتمه
 د پنځلسمې سپوږمۍ
 زما ښکالو دپلو شو په غوږو ، واوریدله
 له شنې کرکۍ یې لکه لور دباغوان سر راوایست
 باغ یې دنور په رڼو کاهو وویشت
 سترگې مې وېرېښیدې و تمبیدم
 زما تندي لکه د باغ گلاب په وینو سور شو
 یوه گړۍ دیوې ونې لاندې ودریدم
 ورپڅو وړېښیمن شال د سپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
 ساړه شمال مې ماشوم درد په تال کې ورنښت او ه
 زړگي مې ورپڅو ته یوه دنیا دعا کوله
 په یوه تېرې تلوسه بدل شوم
 هرې شیبې د کال پېښې کولې
 دانظار دېوانو
 د شیبو غرونه وو په لار کې ایښي
 او په دې لاره یوه سترې قافله دوږمو
 دچا دڅنو خوشبویۍ باندې لړلې وه راورسیده

دتصور په اینه کې یوه ښکلې راته وموسیده
 کړنگ شو آینه زما دخيال له لاسه وغورځیده
 زه له خندانه شین شوم
 یوی ښایسته ښاپیری غیره راځړه
 زما په خوږ سترگوپې وموښل تنکي لاسونه
 زما نظر بدل شو
 زه د گلونو په لوستلو باندي وپوهیدم
 په هره پاڼه کې مې یو د یوان غزل ولیدل
 بیا ښایسته ښاپیری غیره راځړه خوله په خوله شو
 ټنډه یې وموښله
 زما په ټنډه پورې
 زما له خوب سره اسمان ته لاړه
 په سپینه ټنډه یې سور خال څلیده
 لکه زما د غزلونو اروا
 لکه ښایسته دسهارونو ستوری
 څم دنغمو په سیندکې غسل کوم
 او دگل کڅ په غاړه
 دسحر لونځ کومه

زمور دكلي شنه توتيان سپيني كوترې

خدا په ستاكومي پرېنتې واخيسته ؟

په نوراني منگولو

دگلو ږموپسته ورېنمينه جارو

چې يې دلركلي اسمان جاروكړ

له تورو ورېځو اوله تورو لږو

خدایه دلركلي په شنو توتيانو

په سپينو سپينو جنتي كوترو

ته څومره ډيروروي

دښايستو نو باران

چې له بڼكونه يې

بوي دچندنو راځي

چې له خبرونه يې

بوي دسندرو راځي

خدایه بخښي مې كه نه ؟

توبه توبه

دلراوبركلي عظيمه خدایه !

له تاكومه گيله

ستا هغه ډيري پرېنتې خدایه په كومه لارې ؟

ته ورته غبرگه چې دبركلي اسمان جاروكړي

په تورو وریځو کې د پیغلي سپوږمۍ ساترېته
 په تورو وینو کې شوه سترگه د لمر لته پته
 ته ورته غبرکړه چې د برکلي اسمان جارو کړي
 زموږ د کلي شین بڼه کې توتیان
 کوي هر چاته د سلگو په ژبه
 دخپلو ماتو وزرونو بیان
 زخمي مریو کې دمستو الوتنو نغمو
 د وینو زنگ نیولی
 زموږ د کلي هغه سپینې اسماني کوترې
 چې د سپوږمۍ په سپینه شپه یې د سوما گلونه
 په پیغلو پیغلو ترانو کې ستایل
 خونن د برکلي وریبمینه فضاء
 اغزي اغزي غوندي ده
 د سپینو سپینو اسماني کوترو
 د زرونو وینې خبیبې
 زموږ د کلي ښایسته کوترې
 سپینه سپوږمۍ په خوب کې وینې اوسوما په خوب کې

د دیو د لاس د ماتیدو سندره

زما د روح د ونې
 په هغه جگه غورگه
 یوې خوږې یوې پستې سندرې
 لکه د سپینې اسماني کوټرې
 له زیروېم نه جوړوله محاله
 ورته راتله د ښاپیرو له وطن
 لکه بدری جماله
 په سندریز انداز کې
 ته لکه دیو غشي لینده په لاس کې
 ماستا د غشو شغاو اوریدله
 لکه شاهین وي خوشی
 په یوه کوټره پسې
 غشي دې شخ شوراغی
 زما سندره پسې
 او د زرگي په سرمې ولگیده
 زما د روح د ونې
 هغه اوچته غورگه ورپیده
 د زیروېم له محالې والوقه
 زما سندره د کوټرې غونډې

دښاپېرې بدري جمالي غوندي
 پستنه لاره دارم په لوري
 د شهادت په وزرونو د عدم په لوري
 او په بني لاس مي پولادي غشي له زړه راوکيښ
 لکه قلم زما د زړه له مشوايي نه ډک و
 پولادي نوکه يې په وينو سره وه
 په خپل ورغوي مي پرې وليکله
 دناويلې ښايستوکې اوپستي سندرې
 د شهادت وپړنه
 دهغه لاس د ماتيدو سندرې
 چې غزلگوزرونه په غشو ولي
 چې داروا له ونې
 سپينې کورې شپې
 زما مزار ته لوحه مه جوړوي
 زما کين لاس زما د قبر لوحه
 راټوکيدلې ده د زړه له تله
 پرېږدئ ولاړه دې وي تل تر تله
 چې لاروي مي په ورغوي لولي
 د ديو د لاس د ماتيدو سندرې

دباران زگیروی

دا خو شپې سر په سرد باغ په ستوني
 یوه خپسه ناسته
 د باغ تنکي گلونه
 اغزن خوبونه ویني
 باران له تری باغ نه باد په دیکه تیل و هلو
 او داغزوپه غپړیې و واروه
 پانوزگیروی د باران واوریدو او وپورنیدې
 د سپیره بادله ویری وریږیږی
 بلبل د پرخې په های سرې سکروټې وخبینلې
 ژبه یې گونگه شوه نغمې نه ورځي
 خولا د گل کنډول یې هیرنه دی توبې نه ورځي
 آه د ماشومو گل غوږو په شونډو
 سپیره گردونه پراته
 اغزوتیونه د سپوږمې رودلې
 په هره خوکه یې ټوټې ټوټې الماس گلیرې
 اوس په گلونو باندي ناز خرڅوي
 باغ د فرعون په قبضه کښې پروت دی
 او چار چاپیر تری د اغزیو د یو الونه تاوډي
 باغ ته په شتو گامونو

هابنديوان پسرلی نه شي راتلای
 داپسرلی هغو الماسو غیرکښې ټینگ نیولی
 چې د فرعون دا اغزني ږيري
 په هریوتارتارکې ټالونه وهي
 مور په موسی پسرې لیمه لیمه شوو
 که چیرته راشي یو ماشوم موسی په پالي پالی
 چې د فرعون له اغزني ږيري
 دانې دانې الماس راوشو کوي
 هغه بندي پسرلی والوزي بنکې وگړي
 زموږ په باغ وزرې وغوړوي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۱۷

دياروتو دوزخ

دوزخ دی دياروتو جنتونه په کې سـوزي
 سپرلي په کې ايره شول سره گلونه په کې سوزي
 د تاندوتنکی هيلو دموسکا غوتی لمبه شوې
 بس ميني هديرې شوې مشالونه په کې سوزي
 عشق وسو ، لولپه شو په بـسکلا اوري سـکروټي
 وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي
 ويشتلی دنورغشي بوډی ټال په لينده نه شي
 اورونه دي لوگي دي اورنگونه په کې سوزي
 په زړونو اوريليري خدايه چاته وژارمه ؟
 روغ څه چې ليوني بېرسرونه په کې سـوزي
 سور اور په ميخانه کې ساقي وسو ، جام يې پريوت
 لاغرپه يې کړی نه چې تـري زړونه په کې سوزي
 ختن تالاوالاشو نه غزال شته نه عطرونه
 نپام خورې سپرغی کړې راکتونه په کې سوزي
 داڅه يزیدي ظلم دی په دغه کربلا کې
 ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کې سوزي
 اور کربنه غځولي مجنون دلته ، ليلا هلته
 دیدن ته وا دسترگو کچکولونه په کې سـوزي
 الهي فرودي اورونه ته گل وگلزار کـړي
 ته گوره د خليل خواره يادونه په کې سـوزي
 لکيري به مرهم غونډې په سوولور زړونو
 « کاروانه » خيرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

زما دسورکي اوتس فریاد

ما به په زخمي اوږه بارونه وړل
 غاړه کې چې بنکلي امیلونه وړل
 تل مې تگ راتگ و ، کاروانونو کې
 تلمه په پیچو موکې په غرونو کې
 کله په اغزو کله گلونو کې
 تگ مې نه و خوښ په مهارونو کې
 ډیر وم گړندی په قدمونو کې
 تل مې له اوسانو میدانونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي امیلونه وړل
 ډیر په خطر ناکو لاروتللی یم
 ډیر ډیر په مستی کې تښتیدلی یم
 ډیر راغورځیدلی پر زیدلی یم
 کله هم گړنگ ته ورلویدلی یم
 بیا هم په میړانه ترې ختلی یم
 ما په مکیز غاړه بوخ غوږونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي امیلونه وړل
 هرڅو مې که زړه له باره ستړی دی
 زړه کې مې زرغون دمینی زړی دی
 نازمې دغریب په لیمو وړی دی
 بې مزده مې پنډه ورته راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پـری دی
 تل به می دالی اوسـاغاتونه وړل
 غاړه کې می ښکلي امیلونه وړل
 ډیر راسره یوبهیر کې تللي دي
 تللي دي واپس کله راغلي دي
 پاس راته جازونه غوریدلي دي
 خواکي می مونه لگیدلي دي
 هرک راته په برگو ډیر کتلي دي
 بیتا به می هم کته او کـلونه وړل
 غاړه کې می ښکلي امیلونه وړل
 تگ به می دشیپې په قافلو کې و
 لوند به می بدن ټول په خولو کې و
 زړه می دخوانی په ولولـو کې و
 مل به می کاروان په منزلو کې و
 روح یې دشعرونو په ښکلو کې و
 مایې د ډاگې غونډې لیکونه وړل
 غاړه کې می ښکلي امیلونه وړل
 بار شومه په سختو سرو گرمیو کې
 زور می پاتې نه و ، په تلیو کې
 ور ورو به راتلمه په غونډیو کې
 اوسکې می وې پندې په ککیو کې
 خه غمجن سرود می و ، گونگریو کې

ورومي دمرگ غير ته قدمونه وړل
 غاړه کې مې ښکلي اميلونه وړل
 بيا په خپلو وينوکې غرقاب شومه
 ونډې . ونډې جوړپه ښه حساب شومه
 ویش په هرغريب په هر جناب شومه
 وړک دسخت مرگي په انقلاب شومه
 جوړتوبې توتې شومه کباب شومه
 خدای خپر چې چابه مې خوندونه وړل
 غاړه کې مې ښکلي اميلونه وړل
 داغ که دکاروان په خيسگر خون يمه
 خيال نه مې شپي وايي پښتون يمه
 وايي که غمجن دي په بيلتمون يمه
 هرڅه دي له خدای پوه په قانون يمه
 ټينگ عزم لرم که په شواخون يمه
 زړه ته يې دصبر مرهمونه وړل
 غاړه کې مې ښکلي اميلونه وړل

دري خيسوره دچور کوسپي دځنگل لمن

۱۳۶۸ / ۶ / ۵

B
3.532
KAR
4382

Series No:69-70

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies

1000

Peshawar

1992

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**